

Németh Ákos

Lovass Anita

színdarab

szereplők:

Csík	taxisofőr
Lovass Anita	manikűrös, aki operaénekes akar lenni
Fruzsina	
Kitty	ápolónő
Lovass Zsolt	Anita apja, orvos
Kati	énektanár
di Rosa	kereskedő
Saturnio	
egy hotelrecepciós, egy házfelügyelő, egy énektanár, rokonok	

helyszín: Lovassné előszobája, Lovass-lakás szobája, Csík-lakás szobája, szállodai szoba, utca, szállodai recepció, egy kórház alagsora, egy padlás

I. FELVONÁS

1. (Lovassné előszobája)

(a család fagyos arccal némán ül)

ELSŐ ROKON- Micsoda gyász! Csak a ravatal hiányzik! Látom, megrendezi előre a saját temetését.

MÁSODIK ROKON- Pleine parade.. jámbor család. Haldoklik az öregasszony.

ELSŐ ROKON - Mindannyiunkat iderendelt... mielőtt vendégül látja őt mors imperator.

MÁSODIK ROKON- Ki az ,aki sír? Kit látnak szemeim?

ELSŐ ROKON- Derék lány. Nem szidja, nem hibáztatja, nem gyűlöli, nem méltánytalan vele,

csak a vesztét lesi. Ezt még én is tudom, mert eszem ugyan nincs...

MÁSODIK ROKON-de a tudásod végtelen.

ELSŐ ROKON- Anita, Anita ,ne siess úgy! Nem is üdvözlöd öreg rokonaidat? Hogy van a taxisofőr?

MÁSODIK ROKON- Biztos lehetsz benne, hogy sose szeretett úgy téged senki, mint ő.

ELSŐ ROKON- Kivéve minket.

MÁSODIK ROKON - És a nagyanyját, persze...

ANITA - Mindenkit idehív, hogy elmondja az akarátát, aztán senkit nem enged be magához. Gonosz dolog.

MÁSODIK ROKON- In effigie elítéljük, in concreto nem szólunk, és felmentjük in nomine Dei. (Anita el)

ELSŐ ROKON - Elrejtette az értékeit.

MÁSODIK ROKON- Még él. Most kéne megtalálni.

ELSŐ ROKON - Az Anita se tudja, hol keresse...Hol lehet a titkos fiók, igaz? Dehát finita la commedia, mi is itt vagyunk.

(ketten a zongoránál)

ÉNEKTANÁR - (kijön bentről) Nekem adta a zongorát. Elvitetem most mindjárt. Az öreg művésznőnek úgyse kell, és itt se tûr meg több énekórát.

ANITA -Odaadta magának? Odaadta egy idegennek? Most odabenn?

ÉNEKTANÁR - Gyönyörû darab.

ANITA- A lakására viteti?

ÉNEKTANÁR - Szebb, mint egy nõ. Hogy hová? Ugyan hová...

ANITA - A lakására? Oda járjak énekórára ezután?

ÉNEKTANÁR - Bocsásson meg, nem figyeltem. (az ujjait tornáztatja)

ANITA- Ma este, vagy holnap este?

ÉNEKTANÁR- Máshol akartam mondani...Most meg fog gyûlölni engem, de én nem bírom tovább tanítani magát. Képtelen vagyok. Ha maga énekel akkor olyan reménytelenül keveredik benne össze a tehetség az erõlködéssel, mintha valaki felkavarja a kávéban a cukrot. Hagyja abba, higgyen nekem.

ANITA- Ezt most nem mondja komolyan...

ÉNEKTANÁR- A legkomolyabban mondom. Számoljon le ezzel az ábránddal. Tudom, hogy ez nem valami szép, és most nyilván haragszik... (az ujjait tornáztatja)

ANITA- Maga megõrült. Be van rûgva. Hogy mer így beszélni?

ÉNEKTANÁR- Ha a jóérzésemet a zsebemben tartanám, ezt most nem mondtam volna .Most telefonálnom kell.Sajnálom magát.

ANITA- Ezt még meg fogja keserülni. Méghogy zongorista! Falusi tahó!

(ketten)

ELSŐ ROKON- Nézd meg az alsó fiókban.

MÁSODIK ROKON- Az alsó fiókban már néztem - nincs.

ELSŐ ROKON- Akkor a szekrényben.

MÁSODIK ROKON- A szekrényben sincs. Ellenben van itt valami ruha.

ELSŐ ROKON- Milyen ruha?

MÁSODIK ROKON- Barna ruha, a szegélye csipke.

ELSŐ ROKON- Az a gazember fia vitt el magával mindent! Igyekezz...a hugunk haldoklik odaát, te meg egy csipkével piszmogsz. Úgyis ferde szemmel néznek ránk ebben a házban.

MÁSODIK ROKON- (megvetőleg) Manapság már mindenki mindenkin ítélkezik.

(ketten)

ANITA - Hol voltál , amikor szükségem lett volna rád?

CSÍK (be) Baj van?

ANITA- Valamit mondanom kell neked. Azt akarom, hogy tudd. Az énektanár, aki zongorán kísér, a szoknyám alá nyúlt.

CSÍK- Hülyéskedsz?

ANITA- Az előbb. A zongoránál ültünk, a nagymama szobája előtt, csak egy ajtóra az összes rokontól.

CSÍK- Nem hiszem el.

ANITA- Én is alig tudom elhinni. Még most is reszketek.

CSÍK- A piszkos szentfazék. Megölöm. De mit csinált?

ANITA- Egyszerűen benyúlt a szoknyám alá.

CSÍK- És te?

ANITA- Egészen megdermedtem. Fogalmam sem volt, mit csináljak. És ezt csinálta tegnap is. És a múlt héten. Gyűlölöm.

CSÍK- És mért nem szóltál eddig?

ANITA - Féltem.

(ketten el)

(ketten beóvakodnak)

SATURNIO -Dehát hol lehetnek? Vagy már mindenki elment? Kabátok a fogason...

KATI -Ha ezekre a lányokra gondolok, akik ilyen szörnyen meg akarnak tanulni énekelni, mindig az anyám jut eszembe; egyik vidéki operakar a másik után,otthon meg minden olyan volt, mint egy nagyra nőtt babaház. Minek hurcoltál ide, Saturnio?

SATURNIO - Egy halottnak is elfogyna a türelme ettől a káromástól.

KATI - Semmi közünk már egymáshoz, igaz?

SATURNIO - Az ördög bírjon ki téged, végül is nem vagyunk mi összekötve.

KATI - Nem kiabálok!Te önző, te gazember. Hát adósságot csináltál megint? Hát pénz kell? Majd eladok valamit. Majd anyámtól kérek.

SATURNIO - Ugyan, nevetséges vagy. Csak azért hívtalak, hogy nézd meg ,amit venni akarok.Egy vagyont fogok rajta keresni.

KATI - Pénzt akarsz? Csak szólj, mit akarsz...

SATURNIO -Mefojtasz a szeretetteddel. Levegőt se engedsz vennem. Szörnyû! Megfulladok!

KATI - Az Istenért... hgyd abba. Nem bírom tovább.

SATURNIO - Talán bent vannak... Benézek a szellőzőn. (Felmászik a függönyön, hogy belásson). Megölsz ezzel az örökös ajnározásoddal! Elegem van! Elég volt! Elég!
(A magasból) Nem bírom! Meghalok melletted! Úristen, hát a börtön se rosszabb!...Na nézd, mind odaát vannak. Hát mi van itt, szeánsz?
(A függöny Saturnioval leszakad.)...Sirni tudnék. (A függönybe temeti az arcát. Majdnem kifújja az orrát, de észbe kap)
KITTY (Be, át akar menni. Döbbenet látja, amint Saturnio arca kibukkan a függönyből.Óvatosan) Maga mit csinál itt?
SATURNIO - A zongoráért jöttem.
KITTY - (döbbenet) Bocsánat, hogy zavartam.(kihátrál)

(hárman)

ÉNEKTANÁR - (ingerülten be) A zongora el van adva!
SATURNIO - Ki adta el?
ÉNEKTANÁR - Az idős hölgy.
SATURNIO - Az idős hölgy nincs magánál.És különben sem adhatta el, ha én már megvettem.
ÉNEKTANÁR - Kitől vette volna meg, mondja?
SATURNIO - (diadalmasan) A fiától.
ÉNEKTANÁR - A fia, az egy gazember.
SATURNIO - Attól még eladhatta a zongorát.
ÉNEKTANÁR - Valóságos romhalmoz, megnézni se érdemes. Olyan a hangja, hogy kínszenvedés hallani.
SATURNIO - Nincs hallásom, kibírom.
ÉNEKTANÁR - A kottatartó letörött.
SATURNIO - Nem ismerem a kottát.
ÉNEKTANÁR - Akkor hogy fog rajta zongorázni?
SATURNIO - Én egyáltalán nem tudok zongorázni.
ÉNEKTANÁR - Ne bosszantson, minek akkor magának zongora?
SATURNIO - Én tüzifának fogom felhasználni.
ÉNEKTANÁR - Tiszta sor. Mindjárt gondoltam.
SATURNIO - Hát akkor?
ÉNEKTANÁR - A zongora az enyém! A szobát bezárom, a kulcsot lenyelem. Tessék .Most mondjon valamit.
SATURNIO - Ezt még megkeserüli maga is, meg a vénasszony is.
ÉNEKTANÁR (diadalmasan) A halálán van.
SATURNIO - Megölöm, mielőtt meghal. (dühödten el)
KATI - Maga is egy vagyont akar keresni?
ÉNEKTANÁR - Én álmodtam erről a zongoráról. Operát írok rajta. Többé nem tanítok éneket.
KATI - Hát ez a lány magához is jár énekelni? (elsiet Saturnio után)
ÉNEKTANÁR - Ez a lány a fél városban énekelni tanul. És ezt mindenkinek elmeséli.Csak nem maga is tanítja? (az ujjait tornáztatja)

(ketten)

CSÍK (be) - Magát keresem.
ÉNEKTANÁR - A szállítókat várom.
CSÍK - Nem tőlük vagyok.

ÉNEKTTANÁR - Szóval nem tőlük van? Mit is mondott, mért jött? És mért van magánál kalapács?

CSÍK- Én kalapáccsal szoktam kifejteni a véleményemet.

ÉNEKTANÁR- Mit akar? És ki maga egyáltalán?

CSÍK- Te nem ismeresz engem, de én téged annál jobban, rohadt kéjenc.

(Elkapja Az énektanár kezét , és ráüt a kalapáccsal. Az énektanár felkiált, és összegörnyed fájdalmában. Csík elégedetten szívja az orrát)

CSÍK- Tessék, most mehatsz zongorázni.

(hárman)

(Csík a háta mögé rejti a kalapácsot)

KITTY - (be, párnát ráz ki az ablakon)) Hát maga? Még mindig a zongorahangolót várja, vgy kicsodát?

ÉNEKTANÁR - (Nem tud válaszolni a fájdalomtól , kapkod levegő után)

KITTY -Üldögéljen csak nyugodtan, itt nem zavar senkit. Feltéve, ha csendben van. Nehogy nekem nekiálljon beénekelni, vagy lármázni. Beszélgessenek csendben , beteg van a háznál. Szerbusz, Csík.

ÉNEKTANÁR - Ez az ember...

KITTY - A Csíkra gondol? (Csíknak,gyanakodva) Mondd, mit szorongatsz a hátad mögött? Jaj, már megint virág? Ide? Megbolondultál?

CSÍK - Kitty! Én...

KITTY - Nem, és nem! Hallgass! És azonnal dobd ki odakinn.

(Csík kihátrál)

ÉNEKTANÁR - Ez az ember...

KITTY - Jóisten, mit csinált a kezével? Rátette a zongorát? Jöjjön, bekötözöm.

(Ketten el)

(ketten be)

SATURNIO – Itt nyugodtan beszélhetünk.

ANITA - De én nem akarok veled beszélni...

SATURNIO - Tudom, miért haragszol rám. Mert nálunk a múltkor megcsókoltál.

ANITA - Hazudsz. Még csak a kezedet se fogtam meg soha.

SATURNIO – Nálunk, két hete. Schubertet énekeltem veled.

ANITA - Nem emlékszem, semmire sem emlékszem. És meg se csókoltalak, csak megöleltelek. Egy testvéri ölelés volt...

SATURNIO- Én máshogy emlékszem...

ANITA- Hallgass!

(ketten el)

(ketten a szekrényajtóban)

I. ROKON - Csak csodálkozom.

II. ROKON - Mert naiv vagy. Én már semmin sem csodálkozom. Itt állunk kifosztva, és te nevensz?

I.ROKON – Nem hiszek a szememnek...

II. ROKON - Te nevensz?

(Ketten be)

KITTY - Hogy lehattél ilyen állat?
 CSÍK - Hozzányúlt az Anitához.
 KITTY - Hülye vagy ? Sose tenné! És akkor is ! Ha nem vagyok éppen itt, mint ápolónő? Ha kijön az orvos, és rendőrt hív ?
 CSÍK - Mit bánom én!...Mi van veled?
 KITTY - Bekötöztem. Várja az orvost odabenn.Jobb, ha eltűnsz. Vagy még büszke is vagy?
 CSÍK - Csak téged akartalak látni!
 KITTY - Tűnj el!
 CSÍK - Itt vagy ma éjszaka?
 KITTY - Na hagyjuk ezt! Mondtam : sose maradok itt éjszakára. Csak addig várok, míg elmegy az ügyvéd, és megjön az orvos. Téged meg az Anita vár odabenn.
 CSÍK - Dehát a múltkor...
 KITTY - A múltkor, az egy tévedés volt.
 CSÍK - Tévedjünk megint.
 KITTY - Persze. Aztán két hétig erre se nézel!
 CSÍK - Ha tudnád, mennyire hiányoztál...
 KITTY - (nevet) Na, persze.
 CSÍK - Megörültél? Csak rád gondolok!
 KITTY - Tiszta sor. Most jön az, hogy nem tudsz nélkülem élni. Utána esküdözés.
 CSÍK - De komolyan. Egész nap te jársz a fejemben.
 KITTY - Most az eskü...
 CSÍK - Hát én el is hallgathatok.
 KITTY - (Nem azonnal, gúnyosan) Te, és az Anita...
 CSÍK - Igen?
 KITTY - Csak gondolkodom.
 CSÍK - Min gondolkodsz?
 KITTY - Hát, hogy te és az Anita...Mindig szaladsz vissza hozzá? Ilyen nagy a szerelem?
 CSÍK - Ugyan már! Gyakran már rá se nézek.
 KITTY - Miattam?
 CSÍK - Mondd..Nem lát minket senki?
 KITTY - De gyáva vagy! (nevet) De gyáva!
 (csókolóznak)

(ketten)

I. ROKON - Látod? Látod?
 II. ROKON - Undorító.
 I ROKON - Közben a szemünket kilopják. Semmi se maradt.
 II. ROKON - Mindenki úgy jár ide , mint a vurstliba.
 I. ROKON - Az semmi .De közben még a szemünket is kilopják.
 II. ROKON - Hívjunk rendőrt?

(hárman)

ANITA - (undorral)Te szemét, te piszkos gazember.
 CSÍK - Tessék, ez az én egész regényes életrajzom.Most már nincs titkom...
 Mindenki jól hall minket?

KITTY - Fogd már be.Jézus-Mária, mindjárt bejön mindenki. De kínos...
CSÍK - Ha csitítod, csak rosszabb. Papirzsebkendő?
ANITA - És éppen veled?Hiszen mindenkivel lefekszik.
KITTY - Kis hülye. Már régen el kellett volna mondanom.
ANITA - (hidegen)Vigyázz a szádra.
KITTY - Persze, most mindenki rám haragszik. Most én vagyok a szemét?...
(hisztérikusán) És ne merjél még egyszer lekurvázni! Azt teszem, amit akarok, világos?
(Bevágja maga mögött az ajtót)

(ketten)

ANITA - Te is elmehetsz.
CSÍK - (gúnyosan) Dehát ne bolonduljon meg az ember? Az utcán zene,fent regényesen vörös az ég, mintha valami vér fröccsent volna fel, vagy körömlakk.
ANITA - Nem tudok rád nézni.
CSÍK - Hát akkor... majd eltakarom az arcom. (csend)
ANITA - Csík, de hiszen én terhes vagyok!
CSÍK - Hát ezt te akartad.
ANITA - Úristen, ez egy álom.
CSÍK - Ettől félttem. Nem így kellett volna. Kínos...
ANITA - A Kitty miatt? De hát ki ez?
CSÍK - De én már nem akarok veled élni.
ANITA - Hát el bírtál hagyni? Igen?Hogy esküdöttél! Hogy hízelegtél!...Emlékszel, miket ígértél?
CSÍK - (önkéntelenül elmosolyodik) Jaj,de rég volt.

(ketten, odakinn)

(Csík vesződik a beragadt nadrágcipzárral, amit nem tud felhúzni)

KITTY - El akarok menni.
CSÍK - A kisasszony műsora...
KITTY - Most rám haragszik..Persze, nem rád.Engem ne merjen...Be kéne menni a kabátoméért.
CSÍK - A szentségit! (kinlódik)
KITTY - Mi van, beakadt? (gúnyosan nevet) Talán az inged .. .Nem akard kihozni a kabátomat? És az esernyőm is benn van...
CSIK - Pont én?
(ketten el)

(odabenn, ketten, majd hárman))

ANITA - Világos, mindenki engem sajnál, és szánakozik, és picsog, mindenki rólam beszél.

De tudom én, térden fog még csúszni, a lábamat fogja csókolgatni, a rohadt kis senki, féreg, mocsok! Térden fog csúszni, hogy újra lásson.

FRUzsINA - (kijön bentről) Fogadott unokának tekint. De miért hívtott ide? Semmit sem értek.

ANITA - Pusztuljon el, vesszen meg, egye ki a rák a lelkét, folyjon ki a szeme, tûnjön a pokolba, sose lássam, hacsak azért nem, hogy a szemébe köpjek. (falhoz vágja a poharát)

FRUzsINA - Amúgy...itt végeztetek? Ügyvéd is volt?

ANITA - Volt, de elment.

FRUzsINA - Azt tudod, hogy odabenn egy bekötözött kezű ember fekszik a kanapén, és káromkodik? Senki sem ismeri... Legalábbis azelőtt, míg én voltam az ápolónője, nem feküdtek idegenek a kanapén... (zavartan) Amúgy, te hogy tudod, rám nem hagyott semmit?

ANITA - Nincs végrendelet.

(Csik visszajön)

CSIK - Szépen összejöttetek. (zavarában) Ez volt az én poharam? Nem, talán ez a másik...

ANITA - Itt a gyűrűd, nesze. Valakire majd csak jó lesz, nem? Most már akkor törvényes a válás.

FRUzsINA - Ajjaj.

CSIK - Tartsd meg, úgyis te fizetted.

ANITA - Anyádba a gyűrűddel.

CSIK - Úgy beszélés, mint egy kocsis.

ANITA - Neked ezzel most már semmi dolgod.

CSIK - Nekem a taxira kellett letennem a pénzt. Úgyhogy a gyűrűk a tied.

ANITA - Miért jöttél vissza?

HÁZFELÜGYELŐ - Kislányok...(jönne befelé)

FRUzsINA - (sikít) Ne jöjjön be, ne jöjjön be!(nyomja az ajtót) Be van rúgva? Mit bámul?

HÁZFELÜGYELŐ - Dehát a fiatalember is bement...Én vagyok a házfelügyelő, és ..

FRUzsINA - Ne csinálja már.

(ketten nyomják az ajtót)

HÁZFELÜGYELŐ - Üvegcsörömpölést hallottam, és kiabálást. Egy fájdalmas kiáltást...

FRUzsINA - Tisztára berúgott. „Üvegcsörömpölés!” Mért nem kínai harangjáték?

CSIK - Mert most talán meghallgatsz. Vagy most is csak magadra tudsz figyelni? ...Sose szerettelek.

ANITA - De jó ezt tudni.

HÁZFELÜGYELŐ - Ne tessék viccelődni,én... Ki maga egyáltalán? És mit csinálnak itt, hogy nem lehet bemenni?

FRUzsINA - Várjuk a villamost, hülye. Ne csinálja már, mert úgy fejbeverem...(végre kicsukja)

CSIK - Azért dolgoztam éjszaka, hogy látnom se kelljen téged. Nem tûnt fel, hogy alig találkozunk? Nem tûnt fel semmi?

ANITA - (utánozza) Nem tûnt fel, hogy alig találkozunk? Nem tûnt fel semmi?

HÁZFELÜGYELŐ - (hangja kintről) Az egész ház rám van bízva...!

CSIK - Te csak magadba vagy szerelmes. Boldog vagyok, hogy vége van, mennyire ócska volt ez az egész. Egy istenverte jelentéktelen liba.

ANITA (gyűlölettel suttog) Így van, ígyál, mielőtt kiszárad a torkod.

(Csik fulladozni kezd, pohárral a kezében)

ANITA - Lenyelted, vagy kiköpted? Azt kezdesz vele, amit akarsz, emészd meg, vagy hányd ki, a tied a gyûrûd, így, vagy úgy, de visszavetted végül. Hát nem igazam lett?

(Csik fulladozva kirohan)

(Anita önelégült mosollyal, Fruzsina szomorúan el)

(a lépcsőfordulóban)

(Csik erőlködve öklendezik a foyerban, a pálmafa tövében)

HÁZFELÜGYELŐ - Segíthetek? Keres valamit?

CSIK - (fulladozik) Köszönöm... (könnyedén int, hogy semmit)

HÁZFELÜGYELŐ - Azt a pálmát gyakran lepisálják.

CSIK - (leplezni próbálja, hogy alig kap levegőt) Valóban?

HÁZFELÜGYELŐ - Ma is lepisálták.

I. ROKON - De nem a családból voltak!

CSIK - (mint fenn) Oda se neki.

HÁZFELÜGYELŐ - Lepisálták a pálmafát a lépcsőn. Ők meg benn ittak egy kicsit. Idegesek, igaz? Az ügyvédet várják. Szép férfiak, szép nők, szép család.... Ez a ház azelőtt az öreg művésznőé volt, teljesen az övé, most a rokonok perlik (Csik fulladozik) Maga is rokon?

CSIK - Rosszul vagyok

HÁZFELÜGYELŐ - Jó, jó, de rokon?

II: ROKON - Ettől a virsajtól én is rosszul vagyok.

I: ROKON - Én megfulladok, ha egy levegőt kell szívnom velük. Egyenesen hányingerem van.. Menjen már, kérdezze meg, most mi van! (Házfelügyelő el)

II. ROKON - Úgy járnak ki-be, mint a cukrászdába.

I. ROKON - Az egyik azt panaszolja, hogy pénzért szeretik, a másik meg csak a pénzt szereti, de kit érdekel, hogy örült, vagy sírt, ha a végén úgy hívják majd, hogy néhai? Persze, az ember belefeledkezik a panaszába, de ez a légy ott úszik előtte a tejben.

Mondja, rosszul van, fiatalember?

HÁZFELÜGYELŐ - (kijön. Messziről) Nincs végrendelet! Nincs végrendelet! Mindenki menjen haza!

2.

(szoba, ketten)

FRUzsINA - És ki mondta, hogy ez köztünk csak futó kapcsolat? Hallod? Mit lesel ott?

LOVASS - Hajnalodik. Átítatja az eget a fény, mint a vér a vattát, már kel a nap. (Szárason) Ez szép.

FRUzsINA - Milyen gyerek vagy néha.

LOVASS - És te milyen felnőtt. Irigyellek. (öltözködik, és egy sakktáblát kerülgetve önmagával elmélyülten sakkozik)

FRUzsINA - Az egész lakást még ő rendezte be, a feleséged, igaz? Mennyi csecsebecse. Miért nem dobod ki ezt a sok vacakot? (gúnyosan dudorászik) Régi, régi, régi dolgok. Óh!

LOVASS -Tegnap ügyeltél, igaz? Nem baj, ma legalább itthon maradsz. (a feketével lép)

FRUZSINA - Én még inkább alszok. Üdvözlöm a doktorokat, doktor úr. Fruzsika csicsikál.

LOVASS -Ma meg kell látogatnom az anyámat, később jövök.Beteg az anyám, most tényleg beteg.

FRUZSINA- És mért nem jöttél el tegnap a végrendeletére?

LOVASS - Nem érdekelnek anyám komédiái a végrendeletével.Az Anitát sokáig ő nevelte, tudad? (váratlanul)Végülis, te vagy a legjobb barátnője?
(a fehérrel lép)

FRUZSINA - Már, hogy a lányodé? Egy ideig egy iskolába jártunk. Olyan jókedvem van! Gyere ide, rontsd el a kedvem!

LOVASS - Furcsa dolgokat mesélhetett rólam.(zavartan köhög)

FRUZSINA - Szakított a barátjával,az este. Hallod? Otthagyta őt a Csík.

LOVASS - Majd lesz másik neki.

FRUZSINA - Ez most nem ilyen volt.

LOVASS - Nem érdekelnek a barátai.

FRUZSINA - Dehát ő a lányod! De rosszkedvű! Felvidítsalak,igen?

LOVASS - Szeretsz, persze, tudom.(hirtelen) De ugye ezt te se gondolod komolyan?

FRUZSINA - Szeretni? (a mennyezetet nézi, fecseg) Én gyerekkoromban szerelmes voltam az unokanővérembe. Tizenhat éves volt, mikor meghalt egy buta és váratlan tüdőgyulladásban, egy hét alatt, de egészen addig a rabságában tartott. Idősebb volt, mint én, két évvel, és mindent tudott a világról. Nagy kék szeme volt, fekete szemöldöke és porcelánfehér bőre, amit rettenetesen szerettem csókolgatni, gögös volt és magabiztos, mindig mosolygott, és csak egész ritkán beszélt velem. Már tízévesen hatalma volt a férfiak felett, és ezt jól tudta is. Rajtam csak nevetett. Neki mondtam el, mikor először menstruáltam. Végighallgatta, ahogy mindig, és csak gögösen mosolygott. Mikor nyolcéves voltam, meg voltam veszve érte. A bálványom volt, pedig csak nagy családi ünnepeken láttam,és mikor a felnőttek már ittak, és egyre hangosabbak voltak, csak őt néztem, úgy ült ott, mint egy kis gögös királynő. És ő tudta ezt. (A férfihoz fordul) Igaz, milyen buta kislány voltam?

LOVASS -Ez ta históriát nem a lányomról találtad ki? De, biztosan... Úgy itthon maradnék ma veled .

FRUZSINA -(festi magát) Milyen? Szép vagyok, mi? Tetszem? Mondom is mindig, ha a tükörbe nézek. Jé, hogy én milyen szép vagyok ma! Hát a szeplőim például! Egyenesen elbűvölőek! És te mit gondolsz erről?(Lovass megcsókolja a kezét) Fáj,ha szorítasz.Engedj.Megijesztesz...

LOVASS - Néha eszembe jut, hogy elmenjek innét. Ehelyett bemegyek a kórházba, a két kolleganőm közé, akik halálra gyötörnek engem a rossz szokásaikkal és a miattad való féltékenységükkel. Egyik úgy érzi, állandóan vécére kell mennie, valami Istenverte kórság ez nála, valamint súlyos dohányos, holott asztmás rohamai vannak. A másikat a kézmosás démona kerítette hatalmába, megőrjít ezzel a mániájával. Körülbelül ez minden tulajdonságuk, valamint még az, hogy betegesen gyűlölik egymást. Mindkettő a szeretőm volt. Egyik öreg és csúnya, a másik fiatal és szép. Nem, nem összekeverem őket, az egyik öreg és szép, a másik fiatal és csúnya. Vagy hogy is van? El kell mennem onnan...

FRUZSINA - Biztos meg fog látszani a helye.

LOVASS - Mennem kell... A kávé még forró, igyál. A feleségem meghalt. A lányom csak a saját életével törődik. A kollégáimat elfoglalja az egymás iránti gyűlöletük, az igazgatóm,

ez a verejtékben úszó agglegény, reszket a haláltól, és nem tûri, ha viccet csinálnak ebből. Ha bárkivel beszélek, leszáll közénk a megnemértés. Mindez olyan hétköznapi. (mosolyog) Minden reggel negyed hétkor iszom meg a kávé, minden reggel fél hétkor lépek ki a kapun...

FRUZZSINA - Hát ez elképesztő. Felkelek miatta hatkor, főzöm a kávé, minden nap, aztán ideállok jóformán csupaszon és udvarlok neki... Úgy szeretném, ha jobbkedvű lennél.

LOVASS -(nevet)És te is...

FRUZZSINA -(sötéten) Miért beszélsz így?

LOVASS -(nevet) Ha ma elütne engem egy kocsi...másnap már más ölébe ülnél!

Legalább valld be, így van.

FRUZZSINA -(sápadtan) Ha neked bajod esne...

LOVASS -(nevet) Na, mi lenne akkor?

FRUZZSINA - Ha neked valami bajod esne?

LOVASS - Kicsikém...

FRUZZSINA -(sápadtan) Meglátná mindenki, mit csinálnék...

LOVASS - Mit? Semmit.

FRUZZSINA - Nem hiszel nekem...

LOVASS - Csak hőködsz! Es nem is szeretném, hogy...

FRUZZSINA -(sötéten) Ha neked bajod esne... (gyakorlatiasan) Inzulint lopnék, és beadnám magamnak.

LOVASS Micsoda dráma!Egy árva gombostűt se mernél az ujjadba bökni...Édes kicsikém!

FRUZZSINA (Kihúzza Lovass nyakkendőtüjét, a hüvelykujjára teszi) Ennyi az egész?

LOVASS - Istenem! (nevet) Kis tündérem... Még elkésem.

FRUZZSINA - (sápadtan nézi a tűt, vár)

LOVASS - (nevetve elfordul, a lány reszketve áll, nem képes megszűrni az ujját.)

Hallod? Valaki bejött... (el)

FRUZZSINA - (Megszégyenülten áll, a tenyerén a tűvel. Dühödten beharapja a szája szélét.)Na, szépen vagyunk. Majd megtanulod... (felborítja a sakktáblát, el)

(ketten be)

ANITA - Már indulsz, igaz, apa?

LOVASS - Igen. Nem.

ANITA - Nem fogsz elkészni?

LOVASS - Hogy-hogy erre jártál?Ilyen korán?

ANITA - Van itt valaki? Valami nő, nyilván...(elmosolyodik, ettől az apja kicsit ingerült lesz)

LOVASS - Jó is, hogy látlak, beszélni szerettem volna veled. A nagymamád... rossz állapotban van.

ANITA - Rossz állapotban van, és utál engem. A természet tévedésének tart. Lehet, hogy tőlem van rossz állapotban.

LOVASS - (szárazon) Hajlamos vagy a túlzásokra.

ANITA - Na igen, ő ezt a szót, hogy útálat, soha nem venné a szájára. Az már szinte pornográf lenne.

LOVASS - Mennem kell.

ANITA - Azt szeretném... Szeretnék hazaköltözni!

LOVASS - Ide? És a Csík?

ANITA - Mit mondjak? Alig vártam, hogy reggel legyen. Egy fotelből néztem, hogy kel fel a nap.

LOVASS - Hát most mi ez?

ANITA - Valaki van itt, igaz?

LOVASS - Ez most nem lényeges.

ANITA - Alszik?

LOVASS - A fenébe...

ANITA - Miért vagy ilyen feszült? Ismerem?

LOVASS - Igen.

ANITA - Nem akarsz megmondani, ki az? Hallgatózik?

LOVASS - Miket beszélsz?

ANITA - Milyen fegyelmezett vagy.

LOVASS - Mióta felnőtt vagy, néha azt gondolom...

ANITA - Igen?

LOVASS - Talán jobb, ha kevesebbet tudok rólad.

ANITA - (meglepődik) Miért?

LOVASS - Nem tudok már segíteni neked.

ANITA - Te olyan erős vagy! Engedelmes akarok lenni. Ó de kár, hogy nem úgy van már, mint rég!

LOVASS - Minden olyan... bonyodalmas körülötted. Én persze nem akarok hibáztatni...

ANITA - Írtam neked egy levelet, nemrég.

LOVASS - Nem akarok a lányommal levelezni. Ha akarsz valamit, gyere, és mondd el.

ANITA - Hát most itt vagyok.

LOVASS - Borzalmas dolgokat írtál nekem abban a levélben.

ANITA - Tanácstalan voltam. Haragudtam rád, mert nem szerettél.

LOVASS - A te életed merő játék. Élvezed a felhajtást, amit keltesz. Csak játszol.

ANITA - Úgy éreztem, hogy senki nem foglalkozik velem. Azért vádoltalak, hogy szeress. Hát lehet ezt nem megérteni?

(reménytelenül hallgatnak, egy óra üt)

LOVASS - Mennem kell. Az időt ez emberek gyakran arra használják fel, hogy meghaljanak, ma is vár rám egy. (kifelé figyel) Mondd, esik?

ANITA - Milyen korán van még...(az órát nézi) Semmit nem aludtam, de egy kicsit se vagyok álmos.

LOVASS - Olyan ez a város, mint egy díszlet, amit a legrészegebb álmából felébredve épített fel a legörültebb színházi rendező. (háttal áll a lányának) Be van borulva az ég.

ANITA - Sose szerettél.

LOVASS - Ne haragudj, nem figyeltem.

ANITA - A gyereked vagyok. Hogy éljek, ha az apám gyűlöl?

LOVASS - (hallgat) Buta vagy. Sötétben botladozol.

ANITA - Megvágta magát, látom. Ilyesmit álmodtam az éjjel. Álmomban véres volt minden. Én a kék ruhámban voltam.

LOVASS - Zavaros álom.

ANITA - Egyedül vagyok. Azért, mert te gyűlölsz.

LOVASS - Butaság. Jobb szeretném, ha kiabálnál, vagy szentségelnél.

ANITA - Terhes vagyok.

LOVASS - A szentségit.

ANITA - Most mi lesz?
 LOVASS - És az éneklés? Hiszen te tehetséges vagy... Ezt mindenki tudja.
 ANITA - Hogy beszélhetsz így, ez borzasztó! Olyan, mint egy álom. Nem, rosszabb!
 (el)
 LOVASS - Mit is mondhatnék még neked? Te kínozol állandóan, éppen te.

(ketten, majd hárman)

(Fruzsina be)

FRUzsINA - Most hova ment?
 LOVASS - (zavartan) Úgy tűnik, haza akar költözni. Szûken leszünk....
 FRUzsINA - Mit beszéltetek ennyit? Muszáj volt bejönnöm, már fáztam a konyhában. Mezítláb a kövön ...
 LOVASS - Szörnyû volt. Úgy beszéltem, mint egy hülye. Semmit, semmit nem tudtam neki mondani, aminek értelme lett volna. Meg se mertem simogatni. Egy pillanatra olyan kislány volt megint. Én meg úgy beszéltem vele, mint egy idegen. Szörnyû volt.
 FRUzsINA - Most itt fog lakni?
 LOVASS - Olyan gyerek néha, közben aztán igazán nem az.
 FRUzsINA - Ezt most nem értem. Most itt fog lakni akkor?
 LOVASS - Finom a kávé. Gyere, együnk is valamit. (a konyha felé húzza) Mit is kérdeztél az elõbb? Mennem kell mindjárt.
 FRUzsINA - (nevetgél) Olyan álmos vagyok még. (a szoba felé húzza)
 (Anita hátul áll, és nézi õket. Ők nem látják. Ketten el)

3.

(éjszaka egy szállodában, ketten, majd hárman,)

CSÍK - Jó kérdés, nyilván alszik, mint a föld. Egyáltalán, miért akartál szállodába jönni?
 KITTY - Az árnyékom az árnyékodra nyúlik, látod a földre festett szemtanukat? Az árnyékom szereti az árnyékodat.
 CSÍK - Persze, azért, mert a lakásom tele van az Anita holmijával. Micsoda hiszti.
 (Kitty a pulton áthajolva megpróbál lehorgászni egy kulcsot a tábláról)
 CSÍK - És most te is az Anita nyomdokába lépsz?
 KITTY - (ledermed) Hogy érted?
 CSÍK - Most mondtad, hogy otthagysz a kórházat. Akkor te is az éneklésbõl akarsz megélni?
 KITTY - Én? Sose.
 CSÍK - (morog) Már megijedtem.
 KITTY - A kórúst is otthagyszom.
 CSÍK - Se ápolónõ, se énekkaros? Akkor mi leszel?
 KITTY - (erõlködve elér egy kulcsot) Na, most...
 RECEPCIÓS- (fiatal fiú, belép) -Segíthetek? Jó estét.
 KITTY - (hasonfekve a pulton, dermedten) Köszönöm, boldogulok.
 (Kitty fenéke fölött beszél a két férfi)
 CSÍK - Egy szobát szeretnénk.
 RECEPCIÓS- Mennyi időre?

CSÍK - Mondjuk, reggelig.
 RECEPCIÓS - Az nem hosszú.
 CSÍK - Az, testvérem, maga a végtelenség.
 RECEPCIÓS-Fürdőszobával, vagy zuhannyal parancsolják?
 KITTY -Mi a különbség?
 RECEPCIÓS-Nem sok. Csak az, hogy a zuhanyban állni kell.
 CSÍK -Hogy volt ez a vicc?
 RECEPCIÓS- Valami azt súgja nekem, hogy itt valami tévedés van. Valami azt súgja nekem, hogy ti más helyre gondolatok, mint ez a hely itt.
 CSÍK - Nocsak. Szerinted mi mire gondoltunk?
 RECEPCIÓS-Nem akarok a hölgy előtt csúnyán beszélni.
 KITTY - Milyen rusnya a képe, ha ilyen törvénytelenül vigyorog...
 RECEPCIÓS- Szomorú, hogy nem tetszem. Már éppen egyezséget akartam javasolni...
 CSÍK - Sose kérek számlát.
 RECEPCIÓS- Nekem jó lesz természetben is. És ráérek utánad, nem bánom.
 CSÍK - (Vak dühvel a falhoz vágja. Fogja a torkát.) Ez nem kurva, te barom.
 RECEPCIÓS- (sápadtan) Mindegyik az.
 KITTY - (sápadtan) Menjünk innen.
 CSÍK - (a Recepciósnak) Kussolj, mert megöllek.
 KITTY - Különben, ha már itt vagyunk... (kihúzza a kasszát, riasztó szól) Mennyi ez?
 Ereszd el, és tünés.
 CSÍK - Hagyd ott. Hagyd ott, mert letöröm a kezed. Nem viszünk el semmit. Minek nézel te engem?
 KITTY - (sötéten) Hülyének... (Egy pillanatig áll, dühödten elmegy, nem néz a férfiakra) (Csík utánamegy)
 RECEPCIÓS (Sápadtan néz utánuk. Feltápáskodik.) De jó. Akkor én most kirabolom magam. (A kasszába nyúl)

4. (egy hotelszobában, ketten)

(Di Rosa imaszijakkal sokáig imádkozik)

DI ROSA - Mért mondja Gedeon az Úr angyalának, hogy nem hisz neki? Vajon hogy meri?

SATURNIO - Nem tudom ,Di Rosa. Sosem értem, mért gondolkozol ilyeneken.

DI ROSA - Tiszta beszéd. Kufár vagyok. Csak a pénzt szeretem, míg ki nem hülök, hogy aztán mi lesz, arról majd beszámolok alkalomadtán.

(Saturnio borotválja di Rosát)

SATURNIO - A pénzt és a nőket, di Rosa.

DI ROSA - A nőket, persze. Tálcán, a szájukban fél citrommal. Régen ismersz. Mikor is találkoztunk először?

SATURNIO - Mikor Ajaccióban éltem, és te áruval érkeztél oda.

DI ROSA - Igen? És te mit csináltál ott?

SATURNIO - Éheztem.

DI ROSA - Mondd úgy: szigorú diétán éltem. Mennyivel jobb! Mondd, voltál te már boldogtalan, Saturnio?

SATURNIO - Én? Hát például, Ajaccióban. És még más, említésre sem méltó helyeken.
 DI ROSA - Na ne mondd. Speciel én... ma... (a pénzt számolja) egészen... egészen... mit is mondtam?
 SATURNIO - (élénken lesi) Egészen.
 DI ROSA - Egészen... De mit egészen? Ó, már emlékszem! Egészen boldogtalan vagyok. Sose viszed semmire, ha nem figyelsz.
 SATURNIO - Dehát ma ki boldog, ha nem te, di Rosa?
 DI ROSA - Az Isten áldjon meg , te kétbalkezes!
 SATURNIO - Bocsánat!
 DI ROSA - Hol jár az eszed?
 SATURNIO - Bocsánat! Bocsánat!
 (csend)
 DI ROSA - Egyre csak Rómára gondolok.
 SATURNIO - Mondd, érdemes nekem könyvelést tanulnom, di Rosa?
 DI ROSA - Ott nyár van , virágzik a ciprus...Nem élet ez.
 SATURNIO - Azt se tudod, csempész-e, vagy kereskedő, de az ember úgy beszél velük, mint úriemberrel, pedig hát a legtöbbje csak kupec. Mégis, hiszen az egész világ vesz és elad, mondd, di Rosa, nem lenne érdemes könyvelést tanulnom?
 DI ROSA - Egyébként hagyjuk, minden hazugság. A nő milyen?
 SATURNIO - Istenáldotta természete van, a más dolga iránt közönyös, mint a macska.
 DI ROSA - Marha. Kit érdekel a természete?
 SATURNIO - Amúgy? Majd meglátod. Mit ne mondjak, részeg meggybor forr az ereimben, ha eszembe jut. Azt gondolod, semmi, semmi különös, de nem tudsz szabadulni tőle...
 DI ROSA - Szóval tanult énekelni? Ebből a fából faragják őfelségét, a kocsmabútort. Kiváló nevelés. Mutass nekem egy szépreményű kölyköt, akinek ambíciói vannak, és bebizonyítom neked, hogy van ördög. Dehát ez csak afféle útszéli filozófia.
 SATURNIO - (sötéten) Ha látom őt, valósággal hadar az idő, mint a bolond, pedig fennhordja az orrátszörnyen adja a bankot.
 DI ROSA - Minden nőt un valaki, ne felejtse el.
 SATURNIO - Marhaság. Csak neved.
 DI ROSA - Hát meglátjuk...Hogy is hívják a lányt, Saturnio?
 SATURNIO - (sötéten) Hogy hogyan? Hát Anitának, hogyan!
 DI ROSA - Szűz Máriám, figyelj már egy kicsit...!

4./a (A meghallgatás)
 (hárman)

(Saturnio ajtót nyit a csengetésre)

DI ROSA - Szóval maga énekelni akar?
 ANITA - Maga tényleg Milánóból van? És kit ismer ott?
 DI ROSA - Én mindenkit ismerek.
 ANITA - Nem lehet, hogy... elfordítsuk a lámpát? Pont a szemembe világít. Nem is látom magát.
 DI ROSA - Énekeljen valamit, kislány.
 ANITA - Itt?
 DI ROSA - Csak nyugodtan . Magunk vagyunk.
 ANITA - Mégis, mit?... Nem gondoltam, hogy...

DI ROSA - Valami erotikusat. Fogja meg a mellét közben, vagy maga tudja.
 ANITA - Megőrült? (bevágja maga mögött az ajtót)
 SATURNIO - (Kezébe temeti az arcát) Úristen, di Rosa! Hogy lehetsz ilyen?
 DI ROSA - Mennyi gyerekség! Na , erről ennyit!
 SATURNIO - Di Rosa...
 DI ROSA - Jó , nem bánom, hívd fel a nevedben. Mondd, hogy vicc volt. Mondd, hogy rossz ízlésem van viccek terén. Mondj valamit neki. Mondd, hogy hívjon fel.
 SATURNIO – Sose fog felhívni...
 DI ROSA - Hívni fog. Végeztél végre?
 (ketten el)

5.

(Csík lakásán,ketten)

CSÍK - Hé, ki jár itt? Hé! A fenébe, ki az?
 FRUzsINA - Csak én.
 CSÍK - Ki az az én?
 FRUzsINA - Én, Fruzsina. Megleptelek, látom. Nyitva volt, bejöttem. Baj?
 CSÍK - Az Anitát keresed? Nincs itt már.
 FRUzsINA - Tőle jövök.
 CSÍK - No csak. Veled üzenget?
 FRUzsINA - Vele is csak azt csináltad végül, mint előtte velem.
 CSÍK - Túl nagy feneket kerítetek minden dolognak. Az Anita is, te is... mennyi hiszti, Istenem. Mosolyoghatsz.
 FRUzsINA - És te, tudod, mi vagy?
 CSÍK - Csak ember. A szárnyaimat itthon leteszem.
 FRUzsINA - Egy szemét mocskos aljas gazember.
 CSÍK - De jól tudja ezt mindenki.
 FRUzsINA - Milyen könnyen játszol ilyet mindig. Milyen könnyû, mi?
 CSÍK - El fog menni a kis hangod.
 FRUzsINA - Egy évig rá se tudtam nézni senkire. Milyen könnyen megy ez neked. Jól állnak neked az ilyen történetek, ugye?
 CSÍK - Meg akartok kötni. Mind egy-egy bilincs. És azt ki kérdezi, hogy nekem mi jó, és én mit szeretnék? És mit jössz ide sértegetni? Sértődjek meg, mint te?
 FRUzsINA - Milyen szar alak vagy te. Ne sértegessem! Hol élsz te? Légy végre ember, te ripacs. Nézz bele a tükörbe, nesze!
 CSÍK - Ne lökdöss. Ostoba liba. Ha én elkezdenék lökdösödni. Én csak békét akarok. Milyen szálnalmas, mindenki panaszkodik. Panaszkodnak!
 FRUzsINA - Nem akartam kiabálni. Ne haragudj. Az Anita meg... persze hiába mondanám, hogy hívd vissza, szóba se állna veled.
 CSÍK - Sajnálom a dolgot. Majd lesz neki másík.
 FRUzsINA - Igen. Nem. Ez nem ilyen.
 CSÍK - Ezért jöttél?
 FRUzsINA - Undorodtam a férfiktól, miattad.
 CSÍK - Tessék, ez is beszélni akar. Hát öntsd ki a lelked, tündérem. Ma csak hallgatok. Hát beszélj.
 FRUzsINA - Sokat képzelsz magadról.
 CSÍK - Miért jöttél, de igazán?

FRUZZSINA - Mondjuk, látni akartalak.
 CSÍK - Hiányoztam?
 FRUZZSINA - Mondjuk, egy kicsit.
 CSÍK - Azt hittem, már nem akarsz látni többet.
 FRUZZSINA - Én is azt hittem, hogy nem akarlak látni többet.
 CSÍK - Haragszol még?
 FRUZZSINA - És, ha igen?
 CSÍK - Ül ide.
 FRUZZSINA - Ehhez mindig értettél.
 CSÍK - Örülök, hogy eljöttél végül. Kár, hogy nem előbb. Sokkal előbb.
 FRUZZSINA - Gondoltál rám?
 CSÍK - Elég sokat.
 FRUZZSINA - (nevet) Hazudsz, te gazember. Igen. Most még mondd azt, hogy hiányoztam.
 CSÍK - Elhinnéd, ha mondanám?
 FRUZZSINA - Hát csak mondd, aztán majd meglátjuk.
 CSÍK - Jó, hogy itt vagy.
 FRUZZSINA - Ezt ne csináld. Nem szabad. Jaj, hagyj. Hidd el, nem ezért jöttem. Mondom ne, mert ... nem szabad. Jaj, az Anita... a legjobb barátnőm, ezt tudnod kell. Jaj, ezt ne.
 CSÍK - Az Anita, meg te, hogyan tudnám.
 FRUZZSINA - Elveszítjük a fejünket. (duruzsol) Hát még szeretsz?
 CSÍK - Mindig annyit gondoltam rád. Mindig csak rád gondoltam igazából. De jó, hogy itt vagy. Mit nevedsz? Most mit nevedsz így, mint egy eszement?
 FRUZZSINA - (alig érteni, úgy nevet) Micsoda egy ember vagy te. Micsoda hiú állat. Egy perc elég volt, hogy elhidd, hogy csak utánad eszem magam annyi ideje, és azután, amit tettél velem? Ilyen beképzelt vagy, ilyen vak. Te szarjankó, te. Hát mit képzelsz? Hát ilyen férfinak gondoltad magad? Most miért nem szólsz, mi? Szánalmas vagy, szánalmas. Elvárásoltál, szőke herceg, beléd zuhantam teljesen. Most játszottak szegénnyel?
 CSÍK - Te rohadt ribanc.
 FRUZZSINA - (hisztérikusan nevet) Mást se tudsz. Káromkodj, rángass, vesztettél. Jó, mi? Na, most öröm az élet, mi? Beléd töröltem a lábam végére. (suttog) Mindegy, te férfi vagy. Légy férfi. Légy férfi! Legalább próbáld meg, kérlek, szerelmem. (alig érteni, úgy nevet) Remélem, álmodsz majd velem. (el)
 CSÍK - Szakadj meg a röhögéstől, kis béka! Szakadj meg, vessz meg, száradj ki, imádkozz hiába férfiéért, te dög, te kurva! Még ez is! A szentségeket!

6. (ketten egy másik zongoránál. Anita skálázik)

KATI - Az á hamis. Minden férfi mocskos gazember. Az á hamis.
 ANITA - Ma valahogy nem megy. Pampapapam. Nem megy. Ne haragudj, valahogy másutt jár az eszem. Mi van a férfiakkal? Vagy mit mondtál?
 KATI - Semmit. Tessék előlről.
 ANITA - Hogy gazemberek. Hát az nyilvánvaló.
 KATI - Mert van, aki lehetővé teszi, hogy azok legyenek. La-la. La-la-la. Csak fecsegték. Van akinek meg bőg otthon a gyereke. La-la-la.
 ANITA - Nem megy, nem megy, inkább ne. (énekel)

KATI - Merthogy a gyerek ... megint hamis, baromira utál egyedül felébredni. És igaza van. Ne torokból tessék, kértem már.

ANITA - La-la. Érzed, ugye? Nem tudom, mi van ma velem. La-la-la-la.

KATI - Ki ne utálna egyedül felébredni? La-la-la-la. (gyülőlettel)

ANITA - Ugye, hallottad? Hát nem, na. Hagyjuk inkább mára. Az órát azért felszámítjuk, persze! Ez természetes!

KATI - (félre) Ó, te kis hülye.

ANITA - Olyan különös vagy ma. Valami baj van?

KATI - Ne haragudj. Nekem se itt jár az eszem.

ANITA - (nevetgél) Neked... alighanem a férfiakon jár az eszed. (hallgatnak)

KATI - Ezt meg hogy értsem?

ANITA - Valami rosszat mondtam?

KATI - Folytassuk inkább! Legalább próbáld meg. Csípőre a kéz. (gyakorolnak, egyre kínosabb)

ANITA - Majd pénteken, ha megérjük. Nem tudok figyelni.

KATI - Akkor megyek.

ANITA - Megfájdult a torkom is. Esik még?

KATI - Minek is énekelsz te, mondd?

ANITA - Már elállt.

KATI - Egy manikűröslány, aki az Operába vágynak. (nevet) Sose jutsz oda. Sose.

ANITA - És, ha így van?

KATI - Na, én megyek. (szedi a kottáit, el)

7.

(Csík- lakás)

(ketten, bőrig ázva egy törölközővel egymás haját szárítják)

CSÍK - Minden férfihoz más hajszínt viselsz, mi? Az Anita mindig szőke, szőke, szőke.

KITTY - (gúnyosan) Az izgalmas lehet.

CSÍK - Mit nézel az utcán?

KITTY- Mennyi-mennyi kocsi, mi? Csak állnak a járdán. Ha letörné a visszapillantót az ember, az csak olyan, mintha csokrot szedne ölbe a réten. Sok pici tükörke!

CSÍK - Haragszol?

KITTY - Felejtsük el.

CSÍK - (gúnyosan) Hát már nem szeretsz?

KITTY - Sose mondtam, hogy szeretlek.

CSÍK - Szeress belém, hálából pokollá teszem az életedet. És ez örökké fog tartani máától fogva.

KITTY - Örökké, azaz egy percig.

CSÍK - És, ha én unok rád. Én még a Lovass Anitát is meguntam.

KITTY - (suttog) Hát eredj. Szaladj vissza hozzá. Menj ha bírsz.

CSÍK - Kérdezhetek valamit?

KITTY - Az Anita vár szaladj, szaladj!

CSÍK - Igazad van. Amint alábbhagy az eső, rohanok.
KITTY - Ezt láttad már?
CSÍK - A pisztoly! Az anyját! Az apádé, igaz? Zsebre vágta otthon...
KITTY - Vettem.
CSÍK - Töltve van? Persze, nem.
KITTY - És, ha mégis?
CSÍK - Csak a szád jár. Bánni se tudsz vele.
KITTY - (nevet) Ehhez mindenki ért. (A fekvő férfira térdel, az álla alá nyomja a fegyvert.) Szentelenkedsz még?
CSÍK - (félretolja) Kérdezhetek valamit?
KITTY - (játékból dulakodik, nem engedi a pisztolyt eltolni) Hát beszélj.
CSÍK - Hány elődöm volt már neked?
KITTY - (mosolyog) Mi közöd hozzá?
CSÍK - Az a szakállas, akivel tegnap beszélte a metróban? Meg az a szőke, akivel együtt jöttél ki a lakásból, mikor vártalak.
KITTY - Ő a kollégám, csak elköszönt tőlem.
CSÍK - Nem úgy viselkedtél vele.
KITTY - Miért kérdezel ilyeneket?
CSÍK - Ez a te kábítószered, igaz? Ez a te Istened.
KITTY - Úgy se tudsz megsérteni.
CSÍK - Ahogy te ágyba bújsz, az valóságos szertartás. A papnő az ördögének áldozik.
KITTY - Valami zörög odakinn. Talán most jött el érte az ördög.
CSÍK - Talán térted.
KITTY - Volt szülésznők nem kellene neki. Hallod, hogy kopogtat?
CSÍK - Ez csak a szél, erőszakos egy koldus, a jussáért az ablakot veri. Ha ördög testvér kopogtat, abba ez a világ összedől.
KITTY - Világvége? Az derék dolog. Gyerekkoromban egyszer világvégét játszottam, és betörtem az utcán az összes kirakatot. Az egyik kereskedő elkapott, de nem árult el. A pocakjával a falnak szorított, és lihegett. Szúrós tekintete volt, de nem félttem. Nem derült ki, mit akart, mert mindjárt asztmás rohama lett. Térdre esett, a lábamnál hörgött, azt hittem, meg fog halni. Én meg néztem, olyan volt, mint a tévében.
CSÍK - El fogsz felejteni. Félre nézel, és már köd ereszkedik a szemedre. Már nem vagyok sehol. El fogsz felejteni.
KITTY - (komolyan) Sose felejtenelek el.
CSÍK - Ahogy a kereskedőt?
KITTY - Az más.
(hallgatnak)

8.

(Lovass-lakás, ketten)

(Di Rosa előre hajolva egy hajszáritóval a haját szárítja)

DI ROSA - A fésűt.
 ANITA - Igen.
 DI ROSA - A törölközőt.
 ANITA - Igen.
 DI ROSA - Miért akart találkozni velem?
 ANITA - Azért hívtam fel, mert meggondoltam magam. El akarok menni innen.
 DI ROSA - Telefonon, igen. De miért akart találkozni velem?
 ANITA - (hallgat)Abban a fényben alig láttam magát. Látni akartam, hogy olyan-
 e,ahogy elképzeltem?
 DI ROSA - Senki sem olyan.Valaki dúdol odabenn.
 ANITA - Dietrich Fischer-Dieskau. Ő énekel.
 DI ROSA - Nem ismerem. De miért énekel a hálósobában?
 ANITA - Zavarja? Hát nem szépen énekel?
 DI ROSA - Én is szeretnék a te hálósobádban énekelni.
 ANITA - Ő CD-n énekel.
 DI ROSA - Én az ágyon énekelnék.
 ANITA - (nevet) Ezt a tésztát!
 DI ROSA - Ne vess csak, azt szeretem! Milyen jó illata van a hajadnak!
 ANITA - Hogy milyenek vagyunk! Látod a tükörben? Apa meg a lánya.
 DI ROSA - (udvarol)Úgy vágyom rád.
 ANITA - Ezek gyönyörű szavak.
 DI ROSA - Táncolni tudsz? Genovában ugyanis...

(hárman)

SATURNIO - (be, szakad róla a víz,bőrig ázott, amerre jár, tócsát hagy maga után)
 Di Rosa!
 DI ROSA - Úsztál, Saturnio?.
 SATURNIO - Di Rosa! Sehol nem kaptam pezsgőt! Vörösbort hoztam.
 DI ROSA - És mi ez a brutális borszag?
 SATURNIO - Zuhog az eső.
 DI ROSA - De mi ez a borszag? Csak nem...?
 SATURNIO - Az előszobában...
 DI ROSA - Te Isten átka!
 SATURNIO - ...megcsúsztam (mutatja), de meg időben, a lambériában...
 DI ROSA - Borban úszik a ház.
 SATURNIO - De hál Istennek, csak bor volt.Sehol nem kaptam pezsgőt. Di Rosa!Valaki
 énekel a hálósobában.Vagy a szomszédban?
 ANITA - Majd elhallgattatom.(el)
 SATURNIO - (utánakiált) Ne bánts! Nem olyan rossz! (Di Rosának) Biztos a szomszéd.
 Átok az ilyen.
 DI ROSA - Törölközz meg.
 SATURNIO - Poharakat is hoztam! Milyen csinos vagy ma, Anita. Milyen szép! Hát
 nem, di Rosa? Milyen szép lány! Az ember csak elnézné egész nap! Bizonyúristen!
 ANITA - (be, gúnyolódik) Ha meghalnék, a testem rátok hagyom, esküszöm.
 SATURNIO - Milyen szép pohár!
 ANITA - Milyen szép pohár...

SATURNIO - Di Rosa...félek, hogy te túlságosan szereted a nőket. Nem lenne egyszerűbb, ha megnősülnél?

DI ROSA - Ó, nekem Nápolyban volt egy menyasszonyom! Remek lány! Mégsem lett a dologból semmi, a családja ugyanis nem volt elragadtatva az eljegyzésünktől.

SATURNIO - Ne mondd!

DI ROSA - De komolyan! Például... a férje magánkívül volt.

SATURNIO - Találkoztam tegnap a vőlegényeddel. Rendes fiú, de nem árt vigyázni vele, nagyon kedveli a butábbik nemet. Csak nekem lenne valakim, akinek megfoghatnám a kezét...

ANITA - Vidd innen a kezéd.

DI ROSA - Nem, nem Anitácska, ne csak egy kortyot, hanem fenéig!

ANITA - (ingerülten nevet, sokat iszik) Megbolondulok. Milyen borzalmas meleg van itt. (gúnyyal) Éljen Genova...

SATURNIO - Szép lány, jaj de szép, csak ne beszélne annyit.

DI ROSA - (gúnyosan) Saturnio, gyere vissza később. De ne túl hamar, ha Istent ismeresz. (kikíséri) Na, tűnj el.

ANITA - Hát meg sem lepödtél, hogy felhívtalak? Hát nem? Hát nem, mi?

SATURNIO - Láttad, mondtam én, idő kell a nőknek mindig... Utána milyen kezes lesz. Di Rosa, te rohadék, neked milyen mákod van megint! (az ajtórésen kintről beleskelődik) Holnaptól minden más lesz. Fogtok még emlegetni. Hallod? Meg fogsz még engem emlegetni. (felnevet) Nem hiszed? (keserűen elfordul) Az Isten verjen meg, ha nem hiszed.
(Di Rosa az ölébe vonja Anitát, Saturnio leskelődik)

9.

(egy padláson)

(Kati elázott kottákat tereget csipesszel szárítókötelekre)

KATI - Schubert, Schumann, Mozart. Hát így állunk: nem jött haza. Azt mondom neki: szeretlek, aztán pedig lassan már meg tudnám ölni. (nézi, mit tereget) A pisztráng. Reménytelenül konzervatív vagyok. Mennyire gyűlölöm. Vagy álljak bosszút? Verjen meg az Isten minden disznó gazembert, ezért meg fogsz fizetni, esküszöm.
(énekel, tereget)

Vége az első felvonásnak

II. FELVONÁS

10.

(reggel a Lovass-lakásban, ketten)

(Anita, egyedül a szobában lázasan kutat di Rosa zakójában. Di Rosa megjelenik a háttérben, és némán nézi.)

ANITA - (összerezzem) Csak azt néztem, hogy ki vár téged haza Torinóban?

DI ROSA - Hogy értve, hogy ki?

ANITA - (zavarban) Hát...hogyan van-e családod, meg ilyesmi?

DI ROSA - A feleségem tíz éve nem láttam. Rá gondoltál? Különben van egy lányom is.

ANITA - (mint fenn) Azt mesélik, hogy belefojtod az ajándékaidba.

DI ROSA - Kisebb, mint te. Borzasztó lelkiismeretfurdalásom van, mert keveset vagyok vele. Tizenhét éves. Mennem kell.

ANITA - Igen? Akkor már kész nő. Mutasd a kezedet. (nem engedi elmenni)

DI ROSA - Kész nő...Azt te csak gondolod. Mit akarsz a kezemmel?

ANITA - (gúnyosan) Én a legjobban a nagyapámat szerettem, aki nem él már, ő...szörnyen titkos kísérleteket folytatott az alagsorban, és mindig viccelődött a gyerekekkel. Egyszer...

DI ROSA - Na nem. Csak nem fogsz itt nekem manikürözni?

ANITA - Szívesen megcsinálnám a tiéd is, ha az enyémet befejeztem....

DI ROSA - (eszik.) Az apádon nem tudod kiélni magad, mi?

ANITA - Majd megismered. (váratlanul) Mikor gyerek voltam, dührohamában gyakran minden ok nélkül megpofozott. Néha azt gondolom, az anyám iránti híres nagy szerelmét is bőven tarkították verések. Aztán másnap mindig olyan volt, mint a vaj a kenyéren, és én hamar megtanultam, hogy jobb úgy tenni, mint aki semmire nem emlékszik. Ilyenkor csodálatos volt, varázslatos és elbűvölő, ezek voltak a gyerekkorom legszebb napjai, de ha duzzogtam, meg volt sértődve, és dült-fült, bár jó ideig nem bántott újra. Kiszámíthatatlan volt, és én mosolyogtam rá, pedig a szemem még dagadt volt a kezétől.

DI ROSA - Ő ment el? Hallottam az ajtót csukódni, és...

ANITA - És tudod, mindig tudtam, hogy baj lesz, és aznap kerülni kell. Ilyenkor valami különös illata volt, éreztem, ahogy hazajött és megölelt, az after shave-én túl valami feszült verejtékillat, hatévesen úgy hívtam, veszélyszag.

DI ROSA - Nem fázol, ha nyitva az ablak? Ez a a körömlakk ugyanis...

ANITA - Iszonyúan próbálkozom, hogy szeressem az apámat, iszonyúan próbálkozom, hogy szeressem mindkettőjüket, de amint bármelyik belépne, elfogna valami ész nélküli gyűlölködés. Én alighanem senkit se tudok szeretni.

DI ROSA - Megint esik.

ANITA - Rájöttem, hogy semmi szeretetreméltó nincs a természetemben.

DI ROSA - Hajnalban is esett. És köd is volt. Felébredtem, és a lányomra gondoltam. Tizenhét éve rejtegetem az emberek elől. Ó, Istenem, ez a rohadt kávé...!

ANITA - Tényleg tudsz nekem valami munkát? (a sírás küszöbén) Ne haragudj, hogy megnéztem a dolgaidat. Annyira félek, hogy...

DI ROSA - Adsz egy ruhakefét?

ANITA - Hazudsz nekem igaz?

DI ROSA - Csak elkenem magamon. Mit gondolsz, be lehet ezt vizezni?

ANITA - Felismerem én, ki hazudik nekem.
DI ROSA - Reménytelen. A szentségít...
ANITA - Csak arra vágyom, hogy elmenjek innét.
DI ROSA - Hát ezt egyszerűbb eldobni.
ANITA - Fázom.
DI ROSA - (feláll a székről, ahová leült) És milyen por van itt mindenütt. Mennyi por! Szokott itt valaki takarítani?
ANITA - Hints rá sőt.
DI ROSA - Akartam mondani... A Saturnio... nagyon udvarol neked.
ANITA - (üres tekintettel) Ó, igen, régóta udvarol.
DI ROSA - És, nincs esélye? Szerintem tetszik neked.
ANITA - Tegnap egészen durva voltam vele. (váratlanul kacéran) Nehogy azt mondhasd, hogy...
DI ROSA - Mondd, miért akarsz te annyira operát énekelni?
ANITA - Hogy-hogy mért akarok annyira énekelni? Bolond vagy ? Mért kérdezel ilyeneket?
DI ROSA - Hát akkor énekelj valamit.
ANITA - Most?
DI ROSA - Én még sose hallottalak. Azt se tudom, milyen hangod van.
ANITA - Ilyen kérdésre mit lehet válaszolni?
DI ROSA - Mégis.
ANITA - Mindenki azt mondja, hogy...
DI ROSA - Igen?
ANITA - ...hogya...
DI ROSA - Igen?
ANITA - ...nagyon szép.
DI ROSA - Ezt mondják?
ANITA - Nekem nagyon sokan mondták.
DI ROSA - Na énekelj valamit.
ANITA - (kényszeredetten nevet) Hát itt, ne haragudj?
DI ROSA - Hát hol szeretnél? Állj oda. Vagy lépj fel az asztalra,bánom én?
ANITA - Most mért csinálod ezt?
DI ROSA - Gyerünk ,lépj fel. A villanyt leoltjuk, csak ez marad ideleenn.
(Anita kiszolgáltatott zavarban lassan és ügyetlenül az asztalra mászik. Hunyorog a fényben ,és fázósan összevonja a kezét a melle előtt.)
DI ROSA - Énekelj.
ANITA - Van egy sírós kislány , itt felettünk, és az anyja...
DI ROSA - Igen?
ANITA - És a Fruzsina...(halkan) alszik.
DI ROSA - Énekelj.
ANITA - Most semmi se megy, ami...
DI ROSA - Hát mi van a repertoárdoban?
ANITA - (elhalóan) Rengeteg... (suttog) dal.
DI ROSA - Dal?
(Csend)
ANITA -Mit akarsz te tőlem?
DI ROSA - És te?

(A lány az asztal tetején sírva fakad.)

(hárman)

ÉNEKTANÁR - Jó napot.

DI ROSA - Ki maga?

ÉNEKTANÁR - Egy bizonyos fiatalember mondta, hogy itt találok.

DI ROSA - És azt nem mondta, hogy nem egyedül talál?

ÉNEKTANÁR - Azt nem mondta. De ne zavartassa magát.

DI ROSA - De zavartatom magam.

ÉNEKTANÁR - A lány miatt?

DI ROSA - Na képzelje, miatta.

ANITA - Leszállhatok?

(Di Rosa leveszi a lányt)

ÉNEKTANÁR - Üdvözlöm ,Anita.

ANITA - (suttog) Hát hozta Isten.

ÉNEKTANÁR - Ne jöjjön zavarba, én már semmin se tudok meglepődni.

ANITA - Min nem tud maga már meglepődni?

ÉNEKTANÁR - Hogy maga a Di Rosa úrnál lakik.

ANITA - Én az apámnál lakom.

ÉNEKTANÁR - Akkor mit keres itt, már megbocsásson?

ANITA - Ez az apám lakása, már megbocsásson.

ÉNEKTANÁR - Végülis mindegy, én a zongora miatt jöttem. Úgy tudom, magát érdeklik a ritkaságok.

DI ROSA - Az a bizonyos fiatalember mondta?

ÉNEKTANÁR - Az a bizonyos. Mások is jönnek még eladni önnek ezt-azt, de azokért a holmikért én nem állok jót.

DI ROSA - Mások is jönnek? Nagyszerű.

ÉNEKTANÁR - Lent várnak. Tisztáztuk, hogy én vagyok az első. Tizenhetedik századi darab.

DI ROSA - A tizenhetedik században nem is volt zongora.

ÉNEKTANÁR - (szemtelenül) Milyen igaz. Tizenhatodik század.

DI ROSA - Miért akarja annyira eladni?

ÉNEKTANÁR - Uram, ez a zongora volt az én álmom, amíg egy életre tönkre nem tettek. Ne kérdezzem semmit.

DI ROSA - Nem kérdezek semmit. Kifelé.

ÉNEKTANÁR - Uram, figyelmeztetem, ha nem vesz semmit, a tömeg odalenn meg fogja lincselni.

DI ROSA - Saturnio! Te Istenverése...megyek, hogy tisztázzam az erőviszonyokat.

(ketten el)

(ketten)

(Fruzsina pofát vágva bejön. Keresi a zajongókat.)

ANITA - (visszajön) Aludtál?

FRUzsINA - Olyan furcsát álmodtam.Hajnalban felébredtem, ahogy az eső verte az ablakot. Szép volt.

ANITA - (feszült)Igen. Alhatsz még.

FRUzsINA - Főzhetnél egy kávé. Kiszáradt a szám.

ANITA - Igen.Apám már elment, ugye?

FRUZZSINA - (nyújtózkodik) Hajnalban. Titokzatos útjai vannak. Voltaképpen féltékeny vagyok, ha meggondolom. Megcsinálod a kezem?

ANITA - Különben veszek egy másik ruhát neked. Tudod, ahelyett, amin rajta felejtettem a vasalót. Még haragszol?

FRUZZSINA - Itt járt a digó, a te di Rosád, láttam este. Hát mész Milánóba, vagy hová? Kikezdett veled, mi? Ugye? Hát persze.

ANITA - (fáradtan) Hát persze.

FRUZZSINA - (hidegen) Hát minek provokáltad?

ANITA - Én már csak ilyen vagyok.

FRUZZSINA - Elmeséljem, mit álmodtam?

ANITA - Igen. Mondd, nem lehetne, hogy ne aludj itt minden este?

FRUZZSINA - (ránéz) Hát ehhez most túl korán van nekem.

ANITA - Bocsánat, csak kérdeztem. Bocsánat.

FRUZZSINA - Egyáltalán, mi a fenéért vagy te ilyen boldog, ha neked esnek a férfiak.?

ANITA - Mondd csak, te nem szoktál takarítani?

FRUZZSINA - (gúnyosan) Megint hülyét fogsz csinálni valakiből? Hülye játék.

ANITA - A Csík szerint nem nagyon.

FRUZZSINA - Hülye vagy, teljesen. És én még tényleg sajnáltalak. És különben is, miért nem költözől el?

ANITA - (szárazon) Én itt itthon vagyok.

FRUZZSINA - (gyűlölködve) Sose laktál itt.

ANITA - De igen. Tizenötévesen az apám, ha tudni akarod, elhozott a nagyanyámtól. (mosolyog) Ahol különben azért éltem, hogy ne zavarjam a mostohamamáimat.

FRUZZSINA - Hogy te mindenkit utálsz. A Zsoltot is, a tulajdon apádat. Hogy lehetsz ilyen?

ANITA - Jobb szeretném, ha hazaköltöznél innen. Már ma. Itt csak én lakom, meg az apám. Menj el.

FRUZZSINA - Sose fogok! Gebedj meg! Én szeretem az apádat!

ANITA - (hidegen mosolyog) Szereted az apámat? Én sajnálom az apámat. A nők rabja. Képtelennek bizonyult elmenekülni a nagyanyám rafinált szeretete elől. Mindig legyőzve kullogott vissza hozzá, a nagyanyám pedig még azt az elégtételt sem engedte meg magának, hogy szemrehányásokat tegyen neki, amiért valaki másért kis időre otthagya őt a kislát. Mikor anyámmal összeházasodtak, a nagyanyám ezt is afféle megkésített kamaszlázadásnak fogta fel, és biztos volt benne, hogy ő fog győzni, és visszakap egy engedelmes fiút, aki belezavarodik majd a megkönnyebbülésbe és a hálába, hogy nem kell bocsánatot kérnie a házassága miatt. (dühödten egy vödröt hoz)

FRUZZSINA - (kiabál) Nem érdekelnek a régi történeteid! Te a múltban élsz! Olyan vagy mint egy vénasszony. Mindent elkövettem, hogy megszerettessem magam veled. Mit gyűlölködsz örökké? Hagyjál végre békén engem... (sírva fakad)

ANITA - (diadalmasan) Még nem ismered az apámat. Csalódnál fogsz. És ne mondd, hogy nem szóltam jó előre? (nekilát felmosni)

FRUZZSINA - (gyűlölettel) Kopjál le rólunk. Megérdemelted, amit a Csíktől kaptál, esküszöm.

ANITA - (mint aki nem hallja) Ami meg az apámat illeti, jobb, ha inkább elfelejted. Esküszöm, a te érdekedben beszélek. Azt hiszed, féltékeny vagyok, pedig csak meg akarlak

menteni az én Don Juan apámtól. Fogadd meg a jó tanácsot. (feláll a felmosásból) Ne mondd, hogy nem szóltam idejében.

(Fruzsina a tükörképét nézi a vödör alján, a haját igazítja)

(egyedül)

DI ROSA - (belép a bejáratból ,ahol eddig észrevétlen állt) Egy szó nélkül megyek el. Ez nem tiszta ügy. (habozik) Hát már csak nem okozok magamnak csalódást?Elmentem megnézni őt, ahogy dolgozik. Nézttem, ahogy lakkozta az öregasszonyok körmét, és a többi lánnyal cigarettázik, és akkor azt mondtam magamban: ez a lány boldog. Olyan jó volt nézni.Olyan volt, mint egy kis tündér. El kéne mondani neki. Biztos felvidítaná!
(töpreng)

11.

(egy kórház alagsorában. Valahol csepeg a víz)

(egyedül)

SATURNIO - Veszett kutya minden érzélem. Falkában járnak, és hajtják az embert kifulladásig. Vérzik a szívem, hát kié ne vérezne?(Csend) Micsoda bûz. És nincs itt senki. Fullasztó hely, a falak is izzadnak bele. Remélem, nem éled fel egy se odabenn. Doktor úr! Doktor Lovass! És ha valamelyikbe belebújik az ördög?

(ketten)

LOVASS - Halottat hozott?

SATURNIO - Igen. De még jár.

LOVASS - Ki maga?

SATURNIO - Magához jöttem.

LOVASS - Véres vagyok. Mit akar?

SATURNIO - Szeretem a lányát!

LOVASS - Hát ezért jött... Nem adok kezet, mert bemocskolom.

SATURNIO - Úristen, milyen bûz van itt... doktor úr, én szerelmes vagyok a lányába, vigyázzon rá. Könyörögve kérem!

LOVASS - Zavarba hoz... Nem szívesen hallok erről... Ha maga az én helyemben volna,úgy érezné magát, mint a kettéhasított ember. Az Isten szerelmére, hagyjanak békén mind a lánnyal engem...(gonoszul) Ez egy tüdő, egyébként, amit érez. Érdekli? Mindkét tüdő tíz szelvényre bomlik, külön hörgő és gyűjtőerek. És közben a kötőszövetsövény, ami könnyen kifejthető. Látja? Látja? És a máj. Légzéskor a rekesszel mozog. Két érrendszere van, a verőér sérülése feltétlen halálos. Fulladozik? Mi baj? Csak egy bomló test, amit érez , egy rossz szív és a vérkeringés kórtana: hegesedés és vénás hiperémia... érdekli?Billentyűszűkület.(egy tálon mutatja)A pitvar izomzata sokkal vékonyabb, mint a kamrák izomzata, ez szép, sírnivalóan szép, ezt tanítani lehetne...El ne ejtse! Még le kell mérlegelnünk.

SATURNIO - Milyen makacsul fekszik itt, olyan, mint a márvány, ez az öregember.

LOVASS - (suttog) Tegnap még fájt a szíve.

SATURNIO - Milyen gonoszul mosolyog.

LOVASS - Korai öregség. Én most letörlöm róla,és a lábujjára kötözöm a halála okát.

A neve után pontot teszek, ez a rövid gyászjelentés, nem casus többé nekünk.

SATURNIO - Doktor ur! És a szerelem? Vigyázzon a di Rosával. Rosszul vagyok.

LOVASS - A test, igen... Nyüzsög benn a gondolat, akár a féreg. Ez a pokol, fiam.
 SATURNIO - Istenem!
 LOVASS - A lányom... Jönnek-mennek körülötte a férfiak, mint a legyek. Csak ne látnám! Az anyjára üt. Minek is fecsegni? Torz töredék, ha beszél az ember, huzat az ajtórésein, amit minden szó kinyit, aztán bezár, és botladozva jön rajta át, amit az ember érez. Látom, megviselte... Jöjjön, levegőre viszem.

12.

(Lovass-lakás, ketten)

ANITA - Hallom, hallom...Ki az? (hátrasimítja a zuhanytól vizes haját)
 HANG - A te nagy lehetőség, Anita.
 ANITA - Az nem lehet, a nagy lehetőség csak egyszer kopog az ember ajtaján.
 DI ROSA - Már be se jöhettek?
 ANITA - Di Rosa!
 DI ROSA - Hát nem ismered meg a csengetésemet? Hát nem tudod, hogy ez egy igazi szállítmányozási igazgatói csengetés? Ha elmesélem neked, hogy lettem szállítmányozási igazgató, egyszerűen sirni fogsz az ámulattól. Azt fogod mondani: mesebeli történet.
 ANITA - Már attól félttem, fel se hívsz ma... Kicsikém!
 DI ROSA - Te egyszerűen csak kicsikémnek nevezel egy embert, aki naponta ezer dollárt keres? Adózás után? Csak csodálkozom.
 ANITA - Mesebeli történet.
 DI ROSA - Csodálkozom, és előnt a szomorúság Ugy, hogy megvigasztaljam magam...
 ANITA - Nem nyúlkálunk, hoppá.
 DI ROSA - Micsoda öregasszony! Milyen kérges lett a szived! Különben egyedül vagyunk?
 ANITA - (nevet) Attól tartok.
 DI ROSA - Egy ilyen boldog lakásban szeretnék magam is családot alapítani.
 ANITA - Helyben vagyunk.És mit szólnál hozzá?
 DI ROSA - Bárha tudom, hogy vonzó egyéniség vagyok, mégis sirnék, ha ezt kéne hallanom. Egy ilyen romos vénembernek már minek gyerek? Egyszerűen tilos!A test persze kész, de a lélek erőtlén. A fejemet verném a falba, ha megint családom lenne! Az igazgatói fejet! Csomagolj, utazunk...
 (Csend)
 ANITA - Csak nem képzelted, hogy így elmegyek veled?
 DI ROSA - Hát én most vagy álmodom vagy megőrültem!?
 ANITA - Nem értesz te semmit. (el)

(ketten)

SATURNIO (be)
 DI ROSA - (sziszegve) Saturnio!
 SATURNIO - Megmondtam, hogy ne szólíts így többet...
 DI ROSA - Bravó. Egyáltalán hogy kerülsz te ide? Mikor momentán Catanzaróban ülsz börtönben?
 SATURNIO - Azt hittem, ezt nem hozod szóba még egyszer.
 DI ROSA - (mint fenn) Halkabban! Különben is , hordd el magad...

SATURNIO - Egy lépést sem mozdulok. Söt, te tűnsz el . Siralom lesz hallani, ha mindent kitálalok.

DI ROSA - Halkabban! Háromig számolok... Egy , kettő...

SATURNIO - Hallgatlak.

DI ROSA - Legalább a feleségedet ne vernéd.

SATURNIO - Nem a feleségem.

DI ROSA - Attól még vered. (dühödten el)

SATURNIO - (kiabál utána) Neki is joga van a törődéshez, nem?

ANITA - (vissza) Hát te?

SATURNIO - Hogy én?...Bejöttem.Nyitva volt, bocsánat. Azért jöttem, mert...

ANITA - Nos?

SATURNIO - Nohát csak azért, mert jobban meggondolva...

ANITA - Igen?

SATURNIO - ...mégis le akarlak beszélni arról, hogy elmenj a di Rosával. Mégse ajánlom. Meggondoltam. Ellenben azt szeretném mondani...

ANITA - Nos? Hát mindenki beszélni akar velem. Mindenki hozzám fordul (gúnyosan) Remek érzés, nyilván körülöttem forog a világ... Mintha csak én számítanék...Persze, a Csíkról akarsz beszélni.

SATURNIO - (behízelve)Beszéljünk őszintén...

ANITA - Beszéljünk.

SATURNIO - Esküszöm, hogy szerelmes vagyok.

ANITA - Gratulálok. Sok boldogságot.

SATURNIO - Meg se kérdezed, kibe?

ANITA - Kibe?

SATURNIO - Egy lányba...

ANITA - Még őszintébben gratulálok. Helyes választásnak látszik.

SATURNIO - (udvarol)Nem merem elmondani. Félek, hogy valami baj lesz, valami szerencsétlenség. Mert hogy mindig történik valami.

ANITA -. Van tűzbiztosításom.

SATURNIO - Hogyan?

ANITA - Biztosítás tűz ellen.Ha ,teszem azt ,míg beszélgetünk, kigyullad a lakás.

SATURNIO - (gúnyosan) Vagy összetörök valami.

ANITA - Majd vigyázunk.

SATURNIO - Eldől az a nagy tükör, amiben nézni szoktad magad.

ANITA - Talán inkább jégeső lesz.

SATURNIO - Mint tegnap este.

ANITA - Tegnap este jégeső volt?

SATURNIO - Nem, dehogy. Borzasztó volt, hülyét csináltam magamból. Szörnyen szerencsétlennek éreztem magam.Engem mindenki félreismer, azt mondják rám: na ja ,Saturnio, egy hang, és más semmi. Pedig ennek a hangnak lelke van.Azt mondják: Saturnio, egy jólfésült fiú, egy üres arc...

ANITA - Pedig ennek az arcnak keze is van. Vidd innen a kezed.

SATURNIO - Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. (egy szál virágot vesz elő a háta mögül.)

ANITA - (faarccal) Nincs bocsánat.

SATURNIO - Hogyan?

ANITA - Elnézést, ez egy vicc volt. Fogalmam sincs miért kérsz bocsánatot, fogalmam sincs, miért vagy itt. Semmi olyanra nem emlékszem a tegnap estéből, amiért bárkinek bocsánatot kellene kérnie tőlem.

SATURNIO - (Zavartan nevetni kezd, mint aki megérti a poént, egyre hangosabban. (hátralép és virágostól nagy robajjal hanyatt esik a székben) (Anita nevet)

SATURNIO - (A földön ülve leporolja magát.) Úgy szeretnék segíteni rajtad.

ANITA - Köszönöm. Felsegítselek? Vagy, inkább üldögélsz?

SATURNIO - Köszönöm, jól ülök.Kották...mindenütt.Szép, szép dolog.Én is szoktam énekelni!Bár kizárólag csak tusolás közben.

ANITA - (unottan)És, mit szoktál énekelni?

SATURNIO - (elhalóan) Duettet.

ANITA - Saturnio, az a helyzet, hogy nekem lenne dolgom.

SATURNIO - (nagyvonalúan legyint) Nekem is.

ANITA - Én elköltözöm innét. És hagyjatok békén a Csíkkal.

SATURNIO - A di Rosa, igen...Ne higgy neki. Sose fog elvinni innét. Vagy, ha elvisz, annál rosszabb. (kétségbeesetten) Csak saját magát szereti. Csak a lányát szereti. Nem szeret senkit. Már az se igaz, amit kérdez. Ne higgy neki.

ANITA - (sötéten) Miért ne vinne el?

SATURNIO - Te nem ismered.

ANITA - Miért ne vinne el?

SATURNIO - Legalább egyszer ne magaddal törődj.

ANITA - Hát kivel törődjek?

(Egy ostoba dalocskát dúdol a zongorán magát kísérve. Saturnio mellélép, és tétován egy másik szólamot ütögetve szintén dúdolni kezd.)

(hárman)

KATI - (Zaklatottan belép. Erőt vesz magán.) Legalább felesleges minden mellébeszélés.

ANITA - Kati? Ma nincs énekóra...

KATI - (gyűlölettel nevet) Téged még zavarba lehet hozni?

SATURNIO - (kiabál) Miért kémkedsz utánam?

KATI - Mért alázol meg ezzel az ostoba libával?

ANITA - Bocsánat...

SATURNIO - Nem érted, hogy végeztünk? Befejeztem veled.

KATI - Ehhez mindig értettél.Szeretnél megsérteni?

SATURNIO - Olyan nevetséges vagy a vádaskodásoddal.

KATI - (gúnyosan) Itt akarsz hagyni?

SATURNIO - Ne zsarolj a lelkiismeretemmel. Elég nyüg az nekem.

KATI - Elájulok! Neked van lelkiismereted? Mesélj...

SATURNIO - A látszat talán csal, de én tudom , mi a tisztesség... Rólam mindenki mindent hazudozik összevissza, olyasmit is,ami szinte nem is igaz. (a fülét befogva dühödten skálázni kezd)

KATI - Őelőtte, szégyelled magad, mi?A kis kurva előtt!

ANITA - Elnézést, hogy...

SATURNIO - Mit kéne szégyellnem, szerinted? Legfeljebb a te ronda szádat szégyellem.

KATI - (magán kívül) Te meg öltözz fel, hát nem szégyelled magad? És fogd be a szád, nem vagyok kíváncsi a mentségeidre.

SATURNIO - Ne bántsd őt.

ANITA - Őszintén mondom, hogy végre higgy nekem... a te férjed...egy szárnalmas szoknyavadász .Szárnalmas, szárnalmas, szárnalmas.

KATI - Te vagy szárnalmas. Nézz a tükörbe, tessék! Csak bámuld magad, bámuld! Tetszel magadnak?

ANITA - Akkor? Most mi legyen? Csúfítsam el magam?

KATI - Ez már a te dolgod. (dühvel) És miért ne, egyébként?

(ketten el)

(egyedül)

ANITA - Döglégy döng.. Elmentek végre, és megint esik. A járdán locsog a víz , mint egy vénasszony. Ha eszembe jut...Hiszen gyülölöm. Csak aludni jó, az Istenit, de mélyen. (kiles az ablakon) Elbújt a nap... Micsoda ország!Micsoda külváros. Az utcán énekelnek a kölykök.(szedegeti a szétrepült kottákat a földről) Bernstein. Schönberg. És Wagner...ez a világvége. Hol a a fedele? Milyen szép pár, azt mondták. Bújjak hozzá, és sírdogáljak, és mondjam, hogy megbocsátok? Eltűrjem, hogy simogat? Ha hízeleg, nevetnem kell.

(eltépi a kottákat) Ha itt lesz a világvége, és egy szomjas angyal feltépi a mindenség torkát, és a temetők minden képzeleten felül túlnépesülnek, és az összes tengerben rothadt kocsonyában fő a víz, és minden ember egy rettenetes buborékban hány ki öt liter vért, és minden csont megtalálja a méltó helyét a trófeák falán, és a sikertelen föld a darabjaira hullik, akkor talán... (felnéz)

Ki az?

(ketten)

CSÍK - Csak én vagyok. Csak én, a te Csíkod. Bejöhettek? Sírtál? Miattam?

ANITA - Miattad? Te hülye, ki sírna miattad? Mit akarsz?

CSÍK - Csak azért jöttem, hogy lássalak. Végül is nem valami szépen mentem el.

ANITA - Gusztustalan, ahogy mosolyogsz.

CSÍK - (óvatosan)Szép, ahogy haragszol.

ANITA - Tisztességes ember nem mosolyog így.

CSÍK - Álmodtam kettőnkéről.Megálmodtam, hogy eljövök.

ANITA - Tulajdonképpen miért jöttél?

CSÍK - (mint fenn)Nem viselkedtem túl szépen. Most nevensz? Én nem tudom, mi van, ha egy vörös ribanc a közelemben lesz. Aztán meg csak bosszúság az egész...

ANITA - Hát ráuntál a Kittykére?

CSÍK - Most mit mosolyogsz?

ANITA - Színészkedsz, csak színészkedsz, nem hiszek neked.

CSÍK - Annyiszor jártál az eszemben!

ANITA - Meguntalak, Csík, ráduntam. Hallasz egyáltalán?

CSÍK -. Annyiszor csak rajtakapom magam, hogy úgy beszélek, mintha egy előadást játszanék valakinek. Rajtakapom magam, hogy fogalmam sincs, mit miért mondok. Csak beszélek.

ANITA - Hallod, milyen csend van, ha elhallgatunk? Egyedül vagyunk, teljesen egyedül.
Hallgass! Mi?

(Csend)

CSÍK - Azt hittem, már nem akarsz látni többet.

ANITA - Látlak, vagy nem, hát nem olyan mindegy? Mindegy az egész.

CSÍK -Azt hittem, be se engedsz. Meg se hallgatsz. Pedig nekem tervem van veled. Igazi tervem, amire mindig vártál.Huszonhat éves vagyok, és...

ANITA -Tudja már a kis szokásaidat? Vagy csak hallgatsz mellette is egész nap, mert idegesít? Idegesít, ha énekel? Ha járkál?

CSIK - (gúnyosan) Attól tartok, hogy utál engem. És félek, hogy komplett hülyének tart.

ANITA - Honnan veszed?

CSIK - Ó, csak egy elejtett megjegyzéséből.Azt mondta: „Utállak.Te egy komplett hülye vagy.”

ANITA - (nevet)Gondolom, nem egy gondoskodó fajta. Aztán most el vagy anyátlanodva, mi? És a kutyája, nem idegesít? De biztos.

CSÍK -A kutyáját már ő se szereti. Mert, ha főz valamit, például én szó nélkül megeszem, de a kutya még nem ilyen fegyelmezett...

ANITA -(nevet)Milyen rohadt vagy te,Csík.

CSÍK -Szégyellem magam. Ha ezt most hallaná, bögne. Büszke a konyhájára. Képzeld,vett egy kötényt.És megint dolgozik.Felszolgál egy pubban,és...

(Csend)

ANITA -Hát nem érted, hogy már nem szeretlek?

CSÍK -És most akkor, most mi legyen? És a jövő?

(Anita nevet)

(négyen)

(A küszöbön a Lovass-Fruzsina pár áll)

FRUzsINA - (gúnyosan) Nagy a szerelem...

LOVASS - (Fruzsínának, mintha Csík ott se lenne.) Ez az a Csík?

FRUzsINA - Nem szimpatikus?

LOVASS - Az Anita dolga.

(Csík el, bevágja az ajtót maga mögött)

FRUzsINA - Látod, Anita, milyen szép csokrot kaptam? (Anita rágyújt) Milyen szép csokor! Anita, az apád gáláns, mint egy kis diák.

(Anita némán kimegy)

(ketten, majd hárman)

FRUzsINA - (suttog)Adj neki pénzt, akkor elmegy...

LOVASS - Kinevetne, ha mondanám..

FRUzsINA - Csak dörmögj, mackó.

LOVASS - Mit nevensz?

FRUzsINA - (Hosszan készül a mondatra.)És most? Nem akarsz elvenni, mondd?

(Csend)

LOVASS - És a korkülönbség?

FRUzsINA - Lovass, Lovass, én bolond emberem.

LOVASS - Nem lenne jó vége úgyse. Még csak nem is ismersz engem igazán

FRUzsINA - Jobban, mint álmodnád.

LOVASS - Én már nem hiszek semmiben.

FRUZZSINA - Te egy romantikus ember vagy. Kicsit már megöregedtél, viszont már nem iszol. De még így is kevés ilyen van, mint te vagy.

LOVASS - Már nem iszom. Rámijesztettek a doktorok. Míg fiatalabb voltam, gonosz voltam, mindig és mindenkivel gonosz. Csak magamat szerettem.

FRUZZSINA - Nem. Olyan ember voltál, akiről álmodnak a lányok.

LOVASS - A kurva életbe, ne udvarolj már! Ez egy komédia!

FRUZZSINA - Annyi éve először hallak kiabálni.

LOVASS - Szörnyű dolog kiabálni.

FRUZZSINA - Ahogy kiabálsz, attól libabőrös leszek.

LOVASS - Menj el tőlem, úgyse lennél boldog.

FRUZZSINA - (nagyon nevet) Ezt neked sütöttem. Ez az egy, amit tudok sütni.
Belesírtam, de nem baj, te sósan szereted.

LOVASS - Kis hülyém, te. Csak elrontod az életed. Keress egy fiatalabbat, Hallasz?

FRUZZSINA - Kóstold meg. Egyél. Tessék, egyél.

LOVASS - Menj el.

FRUZZSINA - (nevet) Finom?

LOVASS - (tele szájjal, alig tud beszélni) Mit remélsz tőlem?

FRUZZSINA - (nevet) Hát nem jó? Egyél, egyél.

LOVASS - (majd megfullad) Fruzzsina.

FRUZZSINA - (eteti) Igen? Igen? (széttárja a karját) Mondjad! (nagyon nevet a férfin)
(Anita a háttérben nézi őket)

13.

(ketten az utcán)

KITTY - Amit kezdted, fejezd be, tessék. Vagy már rám se nézel? Már nem méltatsz ennyire? Már futsz előlem? Gyáva disznó!

CSÍK - Elkísértelek idáig, ez az a ház.

KITTY - És mástól kell megtudnom mindent. Milyen féreg vagy, milyen senki! Hát visszazöktél az Anitához, igen? Pizkos gazember.

CSÍK - Miért az utcán? Én nem kedvelem ennyire a színházat mindig ez a zsidvászár. Miért nem mehet valami rendjén egyszer, szépen, ahogy a golyó gurul?

KITTY - Szóval én se leszek más, mint a többi. Szép, szép. Bedőltem neked, lerántottál a sárba. Borzalmas dolgok járnak a fejemben, ha tudnád!

CSÍK - Sápadt vagy. Nesze egy zsebkendő. Szedd össze magad. (suttog) Légy férfi.

KITTY - Legalább a szemembe mertél volna nézni.

CSÍK - Ami volt, elmúlt, a múlt gönceit meg ki hordja már, nem így van? Rácseppent az unalom, és öblítsem akár mibe, csak fakó marad.

KITTY - Visszanyávogtad magad hozzá, látta valaki, és visszamondta. Hát ennyit értél! Mikor hallottam, elsápadt a szívem. Hát hiába minden fogadkozás? Hát hazudtál, ha esküdtél? A tengert marokban hordtad volna a lábamhoz, ha kérem. De mi jár a hazugnak, tudod-e?

CSÍK - Nem tudok parancsolni az érzéseimnek, és nem is akarok, és nem is fogok, mert minnek?

KITTY -Hát nem tudsz parancsolni az érzéseidnek? Ez egy szemét, hazug alibi. Szégyellem, hogy szóba álltam veled. De tudod-e, hogy ezt nem viszed el szárazon? Nézz ide, és félj.

CSÍK -Ó, mennyi beszéd, mennyi panaszkodás. Muszáj ennek így lennie?

KITTY -(suttog) Hát nem nézel rám, kedves? Már rám se nézel?

CSÍK -Fáradt vagyok, fáradt. Nyugalmat akarok.

KITTY -Ezt most nem úszod meg. (pisztolyt fog rá) Halott ember vagy, Csík.

CSÍK -(dermedten) Senki nem él örökké.

KITTY -(sírva fakad, eldobja a pisztolyt) Dehát én szerettelek. Igazán szerettelek. Miért csináltad ezt?

CSÍK - (sokára fellélegzik) Megijesztettél ...Komolyan, már majdnem megijedtem.

(Csík óvatosan kihátrál, a lány másfelé néz)

14.

(Lovass-lakás, ketten)

DI ROSA - (beóvakodik) Kislány!
(Nem talál senkit, füttyörészve nekilát átöltözni)

LOVASS - (belép) Hát hozta Isten.

DI ROSA - (Halálos zavarban, a nadrágja a bokájánál) Di Rosa vagyok.

LOVASS - Maga aludt itt az éjjel?

DI ROSA - Bocsánat, ha horkoltam volna.(pánikban öltözik)

LOVASS - Azt hittem, azt a Csíkot találom itt.

DI ROSA - Kínos helyzet... én már kerestem az alkalmat a megismerkedésre különben!

LOVASS - A Csík, igen... sok fiú járt az Anitácskához, félszegek voltak, pattanásosak,és mindig leverték valamit...azóta ezekből ügyvédek lettek, meg vegyész mérnökök, meg autóimportőrök. Őt szórakoztatta ez az udvartartás de én láttam rajta, hogy nem ezekbe fog beleszeretni. Láttam rajta, hogy egyszer csak majd szerelmes lesz egy elmebetegbe (di Rosa lemerevedik), vagy egy piaci tolvajba, vagy egy látnokba, valami szélhámosba, vagy szemfényvesztőbe, örülten és a hülyeségig szerelmes, látszott rajta, hogy egyszer valaki az ujja köré fogja csavarni, és kínozni fogja, és az Anitácska a rabja lesz. Bocsásson meg. Fáradt vagyok. Ma boncoltam az igazgatómat, aki pár napja meghalt. Maga különben ismerte, benyitott az irodájába, mikor engem az intézetben keresett.

DI ROSA - (Belegabalyodik a nadrágszíjába, egyáltalán nem figyel) Nem emlékszem. Milyen ember volt?

LOVASS - Semmi különös. Mindig verejtékszaga volt.

DI ROSA - Boszorkány, a maga lánya, doktor úr. Az ilyen pokollá teszi az életet.

LOVASS - Leginkább a sajátját. Az én lányom...túl sok férfival magányos. Nem akarom megzavarni különben, de felemásan gombolta be az ingét.

DI ROSA - És mikor jön haza?

LOVASS - Ide ő már nem haza jön. Miért keresi?

DI ROSA - De mikor jön haza?

LOVASS - Hát nem figyel?

DI ROSA - (nem figyel) Én mindig figyelek. Mondja elengedi a lányát velem Rómába?

LOVASS - Mint munkaadó kérdi?

DI ROSA - (tiltakozik) Nem...
LOVASS - (nevet) Vagy úgy... Milyen régimódi!
(di Rosa végre felöltözve, kihátrál)

(ketten)

ANITA - (be) Hazajöttél ebédelni? Persze nem találtál itthon senkit és semmit...
Majd készíték valamit, mint régen...
LOVASS - Az olasz keresett. Utánad akartam küldeni, ahová manikűrözni jársz...Vagy
nem kedd este szoktál menni?
ANITA - (egykedvűen) Korábban eljöttem.
LOVASS - Beszélni akarok veled. A nagyanyád haldoklik.
ANITA - Mindannyian meghalunk egyszer.
LOVASS - Látni szeretne téged.
ANITA - Eddig nem akart látni engem.
LOVASS - Ez így nem igaz.
ANITA - Te és a nagyanyám szégyelltek engem. Te és a nagyanyám rémisztővé és
kilátástalanná és merő szégyenné tettétek az életemet.
LOVASS - Olyan fába vágta a fejszéd, amihez kevés voltál. Egy manikűröslány sose
fog énekelni az operában. Át kéne gondolnod az életedet.
ANITA - De én nem akartam úgy élni, mint ti.
LOVASS - Gyerekes vagy. Az élet nem álom.
ANITA - A nagyanyám szégyellt engem.
LOVASS - A nagyanyád haldoklik.
ANITA - Miért azt mondod: a nagyanyád, miért nem azt: az anyám?
LOVASS - Az, hogy ő az anyám, az nekem magánügyem. Az anyám meg fog halni.
Ezzel én még nem vagyok képes foglalkozni.
ANITA - Szegény fiú. Szegény apa.
LOVASS - De az anyám meg fog halni. És a lányom azt mondja, hogy nem akarja látni
őt.
ANITA - Az én nagyanyám! (nevet) Mikor gyerek voltam, félttem tőle. Minthogy te
elhagytál, és nála éltem, ő az első emlékem. Szigorú, kegyetlen öreg dáma, aki
esténként felolvast a Bibliából. Volt idő, egészen kicsi koromban, mikor azt képzeltem, az
az ő naplója.
LOVASS - A maga módján nagyon szeretett téged.
ANITA - Ez a szó, hogy szeretet, neki nem mondott semmit.
LOVASS - Milyen butaság!
ANITA - Téged sem szeretett. Miért törekedtél egész életében a szeretetére? Miért
nem tudtál lemondani róla?
LOVASS - De hát ő az anyám.
ANITA - Úgy beszélünk, mintha nekem sose lett volna anyám. Alkudozunk itt róluk,
mint a kofák. Az enyémről nincs mit beszélni, hisz én nem is emlékszem rá, igaz? Hja
persze ő neked csak a feleséged volt. És felesége még lehet az embernek...
LOVASS - Fogalmad sincs, mit beszélsz.
ANITA - (sírva fakad) Miért nem szöktem meg? Istenem, miért nem szöktem meg?
Miért éltem veletek?
LOVASS - (keserűen) Hasonlítasz az anyádra. Ha tudnád, mennyire hasonlítasz

ANITA - Istenem... hogy bírtam ki ezt az egészet? Olyan kicsinek éreztem magam előttetek. Annyira félttem. Annyira kilátástalan volt az egész. Te azt mondod, butaság, de nem tudod, milyen volt megkérdezni a nagyanyámat, hogy mit kell csinálni, mikor először menstruáltam. Én mindig csak szégyelltem magam.

LOVASS - Milyen régi dolgok ezek. Elképesztő... Te ilyen régi dolgokkal képes vagy foglalkozni. Hány éve már...

ANITA - (nevet) Régi dolgok? Nekem minden esetre ez volt az életem.

LOVASS - Tehát nem mész meglátogatni az anyámat?

ANITA - Egyszer másképp kéne beszélünk... Vagy te nem tudod, mi az apák dolga? Bocsánatot kérni...

LOVASS - (kávét iszik) Hogyan? Butaság...

ANITA - Nem vagy rá képes...

LOVASS - Bocsánat... Kínos

ANITA - Sose bízz bennem. (suttog) Te tényleg azt gondolod, hogy én szeretlek? Nem, inkább...

LOVASS - Te bevettél valamit? Vagy megőrültél?

ANITA - (Nevetgél, kinéz az ablakon.) Ez jellemző. Megőrültem, hát hogyne. Hitványnak bizonyultam, igaz?

LOVASS - Az én lányom...

ANITA - Apa... lány... néha nem is tudom, hogy ez jelent-e valamit?

LOVASS - Megbolondultál, már egészen biztos vagyok.

ANITA - Nem, nem. De lehet, hogy egy nap meg fogok. (nekilát a körmét lakkozni) Borzalmas emlékeim vannak.

15.

(Csík lakásán)

ANITA - (Kopog és belép.) Nos, hát itt vagyok. Többet nem zavarlak már, de visszahoztam a holmijaidat, ami nálam maradt (letesz egy táskát). Részeg vagy?

CSÍK - Nem, nem... Bor szagom van? Csak egy pohárral ittam...

ANITA - (nyugodt) Ne igyál.

CSÍK - Csak ezt hoztad?

ANITA - Másod is van nálam?

CSÍK - Nem, nem úgy értem. Arra gondoltam, azért jöttél, mert mondani akarsz valamit.

ANITA - (értetlen) Mit mondanék?

CSÍK - Hát tényleg legyen vége? Döntsd el te.

ANITA - (már nem figyel) Te már eldöntötted.

CSÍK - (reménykedve) Hát már nem szeretsz?

ANITA - Most úgy rémlik, hogy sose szerettelek.

CSÍK - (szívja az orrát, vakarózik, sértődött) Hát ez jó. Na mindegy.

ANITA - Ma nem dolgozol? (Az ágyra ül.)

CSÍK - Néha úgy éreztem, még a nevem se tudod. Csak ülsz egy bárban, kicsit már be vagy rúgva, és ködösen nézel egy tükörbe, és nem tudod, hogy ki ül veled. És gondolkozol, mi a neve? És gondolkozol, emlékszel-e még rá másnap is. Hunyd le a szemed. Mit látsz?

ANITA - Téged.

CSÍK - Gondolj másra. Miért nézel így?

ANITA - Csak nézlek.

CSÍK - Elfelejtess?

ANITA - Már elfelejtettelek.

CSÍK - (zavartan mesél)Álmomban az ég összehajlott, mint egy papírtekerecs, és borzalmas dolgokat láttam.Halottakat láttam, és köztük magamat, és láttam minden mocskot és szennyet és gyűlöletet és közönyt, ahogy élek, és mint valami ködben, láttam egy angyalt, és azt mondta, Csík, büntetést érdemelsz, és akkor azt kérdeztem, miért? És láttam, mennyi szégyen és megalázás és harag vár rám a halálomig és mennyi buta kínlódás és unalom, és akkor azt mondta, próbára tettelek, és billeg a mérleg, és én akkor azt kérdeztem, miért? Micsoda Isten verte álom!

ANITA - Régen sose gondolkoztál, és az jobban tetszett nekem. Ne gondolkozz.

CSÍK - Mostanában alig dolgoztam valamit. Hamarosan kirúgnak, és nem taxizom többé, ami azt jelenti, szabad leszek, mint a madár. Hülye vagyok? Nem, talán csak alkalmatlan...

ANITA - Nagyon megaláztál, Csík.

CSÍK - Miért hallgatsz?

ANITA - Kis Csíkom, drága, azt tudod, hogy gyűlöllek?

CSÍK - (önhittent nevet) Ez az az óra, amikor a lélek kibontja a borzalmak zsákját,igaz? Rendet kéne tenni ebben a szép fejceskében. De hát te persze ott nem rejtegetsz semmit. Nem vagytok képesek semmire, egyikőtök se. Egyetlen érzést se ismersz igazán. Nem éltél át semmit. Azt mondd, gyűlölsz, de nem lennél képes ártani nekem. Nem tudnál megfojtani egy kanál vízben. Miért jöttél ide? Mit akarsz még tőlem? Tudod pedig, hogy vége, mert azt akarom, hogy vége legyen. Neked nincs más dolgod, csak hazamenni, és sírdogálni, hogy megbántottalak. Hát sírdogálj. Sirasd magad. Nézd a tükörben, hogy potyognak a könnyeid. Szép lesz, és ettől meg fogsz hatódni. Mindenkinek mesélni fogod, milyen gazember vagyok. Látni se bírsz majd, kerülni fogod az utcákat is, amiken velem sétáltál. Úgy fogsz meghalni, hogy nem bírtad megemészteni, hogy ki vagy rúgva! Hát nem értesz?

ANITA - (hűvösen) Ne kiabálj.

CSÍK - Hát már a végén felhúzol. Kihozod az embert a béketűrésből. Kis hercegnő.Ezt ma vettem el a barátnődtől, Látod? Kezet rázhatsz vele, nem vagy különb te se, ő se, meg senki. Legalább kapd fel az asztról, legalább próbáld elvenni tőlem. Állsz, mint a fagyosszent. Legalább valami élet lenne benned. És, ha én magam a kezembe nyomnám, képes lennél rám lőni?

ANITA - Nem hiszem, hogy akarom.

CSÍK - Nem akarja! Beszarok a gyönyörűségtől! Gyáva vagy, ezt így hívják, gyáva!Született gyáva!

ANITA - Nem vagyok gyáva. Csak nem akartalak bántani.

CSÍK - (térdét csapkodva nevet) Nem akart bántani. Óhh!

ANITA - De most már talán akarlak.
(Felveszi a pisztolyt. Csíkra fogja, aki figyel, majd nevetni kezd.)

ANITA - (leengedi a pisztolyt) Nem akarlak bántani. Nem tudom, mit akarok veled.

CSÍK - (gúnyolódik) Segítsek? Le akartál lőni...

ANITA - Igen. (Felemeli a pisztolyt, és a fiú vállába lő.)

CSÍK - Az Isten verjen meg, te rohadt kurva. Az Istenedet, hogy fáj! Te elmebeteg vagy...

ANITA - Kár volt az egész...(másodszorra lelövi)

VÉGE

**Kiegészítő jelenet
(a vége elé)**

(Meghallgatás az operában)

Első férfihang (lent a sötétben) - Felírta a listájára Violetta áriáját is. Nos?

(Anita énekel)

Első férfihang (halkan) - Hát nem tudom. Van benne valami.

Második férfihang - Valami. Milyen valami? Össze kelle szorítania a seggét, hogy egy egyvonalas két kiénekeljen. Ez nem szoprán.

Első férfihang - Hát nem tudom.

Operaénekesnő (mellettük, türelmetlenül) Ugyan már! (Énekel. A hangja betölti a teret)